Aventurile submarinului DOX

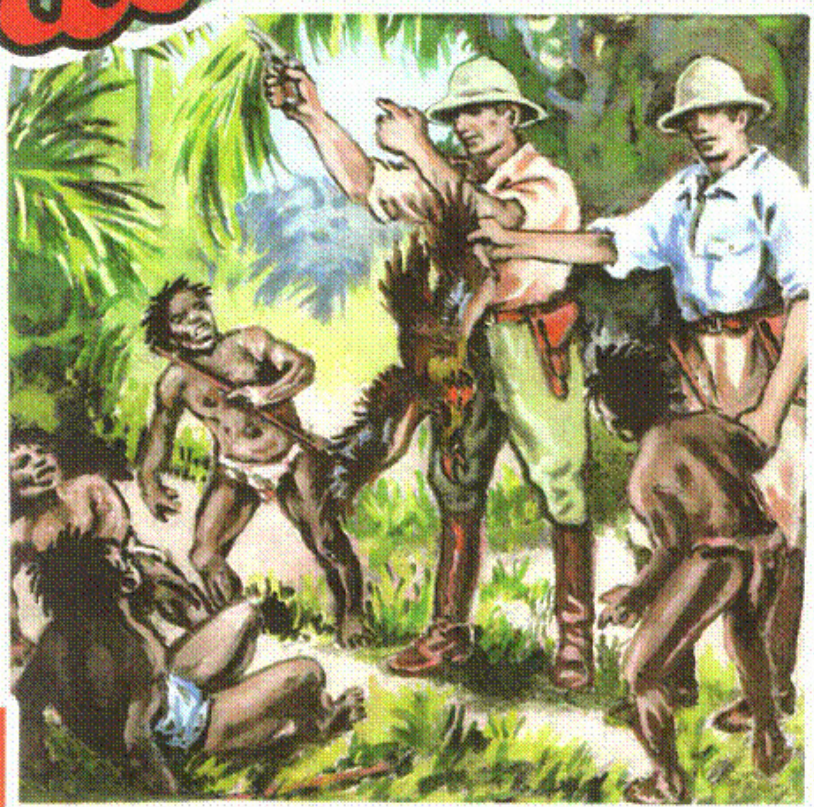

243

Osândiți la moarte

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 243

OSÂNDIȚI LA MOARTE

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
ÎNTÂMPLĂRI CIUDATE

— NU TE MAI ÎNTOARCE ÎNAPOI, Robert! Doar nu trebuie să se observe că ştim că suntem urmăriţi! Malaiezul care vine în spatele nostru e extrem de precaut! Potrivnicii noştri invizibili par să dispună de oameni de o excelentă factură!

— Eşti sigur de faptul că malaiezul ne urmăreşte pe noi, Mariane? Poate că-i numai o întâmplare că a apărut aici. Nimeni nu ştie în oraş de ce venim în Palembang, mai ales căci convenisem cu comisarul Gregok din Padong-Padjang să nu ne anunţe prezenţa.

— Chiar şi aşa. Malaiezul ăsta ne urmăreşte încă din port, Robert! Hai să intrăm în cafeneaua aia micuţă de acolo! Vom vedea mai apoi dacă acesta dispare sau ne aşteaptă!

Mi se părea că prudenţa lui Marian era cam exagerată, dar i-am urmat sfatul şi nu m-am mai uitat îndărăt. Am intrat pălăvrăgind de una, de alta, în micuţa cafenea de alături şi am luat loc pe terasă, de unde puteam avea o perspectivă asupra întregii străduţe. Malaiezul nu se opri din mers, dar după puţin timp se întoarse şi reveni de pe străduţa care cădea perpendicular pe cea unde era plasat localul. Ce dorea de la noi? Avea misiunea de a ne urmări în secret? Şi cine i-o încredinţase?

În Padong-Padjang comisarul ne povestise câteva cazuri ciudate care s-au petrecut în Palembang, odinioară primul centru comercial al Sumatrei. Ne-a rugat să venim încoace şi să-l vizităm pe colegul său Rollow, care ne va povesti el însuşi lucrurile mai în amănunt.

Marian fu foarte interesat de cele ce află şi tocmai de aceea, în dimineaţa următoare, am venit cu iahtul nostru la Palembang. A trebuit, firește, să trecem prin strâmtoarea Sunda şi apoi Banaka. Palembang nu se afla plasat pe coastă, ci undeva la patruzeci de kilometri în interior. Oraşul fusese construit parţial pe piloni, din cauza numeroaselor posibilităţi de inundaţii. Şi astăzi se mai păstrează relicvele acestui mod de construcţie, destul de ciudat. Tocmai la aceste construcţii mă uitam cu atenţie, când Marian mi-a şoptit că suntem urmăriţi Chiar la debarcare am zărit un malaiez, sus la fortificaţii, ce supraveghea cu atenţie rada portului şi orice vas care apărea în zonă Din cauza asta Marian nu-l luase cu el pe Pongo, întrucât, prin statura sa înaltă, de-a dreptul uriaşă, ar fi stârnit şi mai mult interesul. Voiam să-l căutăm

pe comisarul Rollow în mare taină pentru a discuta cu el cazurile ciudate petrecute în Palembang.

Malaiezul veni a treia oară pe partea cealaltă a străzii, uitându-se destul de atent în direcţia noastră. Pentru cineva care trebuia să şi exercite calitatea de urmăritor proceda cam prea dătător la ochi. Poate vroia cu tot dinadinsul să ne atragă atenţia asupra lui, pentru a nu fi atenţi la altceva?

Marian păru să aibă aceleaşi gânduri ca şi mine, pentru că-mi spuse imediat:

— Nu prea-mi pot imagina ce vrea malaiezul ăsta. Înainte a procedat extrem de inteligent, pentru ca acum să facă exact pe dos! Mi se pare, de parcă ar vrea cu tot dinadinsul să atragă atenţia asupra lui. Mi-ar plăcea să-l întreb făţiş ce doreşte de fapt!

— N-ar avea nici un rost, Mariane! Oricum nu-ţi va spune adevărul. Propun să mergem liniştiţi la poliţie. Lasă-l pe malaiez în plata Domnului, ne-a recunoscut şi nu mai avem ce-i face.

— Se prea poate ca înştiinţarea primită de la comisarul Gregok să fi ajuns pe mâna cui nu trebuia. Aşadar, să mergem la poliţie!

După ce am plătit consumaţia şi am păşit în stradă, malaiezul o luă în direcţia opusă. Poate că nu observase că am părăsit cafeneaua. Ne-am folosit de ocazie şi am dat repede colţul, dispărând într-o străduţă laterală.

— Am avut noroc, zise Marian. Când malaiezul va trece din nou prin faţa cafenelei, se va tot mira că nu ne mai vede.

— Va apărea din nou, dacă ştie încotro ne îndreptăm. Oare cine ar putea sta în umbra acestei acţiuni?

Ne-am grăbit să ajungem la sediul poliţiei. Când am pătruns în curtea interioară a clădirii, am rămas foarte surprinşi. În faţa noastră apăru brusc… malaiezul care ne urmărise.

I-am spus portarului pe cine căutam, acesta dădu un telefon scurt şi ne rugă să aşteptăm câteva minute. Nu se interesa deloc de soarta malaiezului care păru să fi sosit cu foarte puţin timp înaintea noastră.

N-a durat mult până când telefonul sună din nou şi portarul ne-a rugat să-l urmăm, întrucât comisarul Kollow ne aştepta.

Am fost conduşi la etajul cinci, unde comisarul îşi avea biroul său. Acesta şi apăru întâmpinându-ne cu foarte multă bucurie şi salutându-ne călduros Mirat, Marian îl întrebă dacă ştia de undeva că venim. Ne spuse că da, întrucât

colegul său Gregok îi trimise o telegramă, anunţându-l de sosirea noastră.

— Cine mai ştie în afară de dumneata, domnule comisar, de sosirea noastră aici? îl întrebă Marian de îndată.

— Nimeni, domnule Farrow! N-am arătat telegrama nimănui. Stă de cinci zile în buzunarul costumului meu de serviciu. Dar de ce întrebaţi? În drum spre sediul nostru aţi observat ceva ce să vă fi dat de bănuit?

— Nimic altceva, în afara faptului că începând din port, am fost urmăriţi constant de către un om, de fapt de către un malaiez, care stă chiar acum în curtea sediului poliţiei.

Comisarul Rollow izbucni în râs.

— Un malaiez care v-a luat în primire chiar din port? Acesta nu-i decât unul dintre cei mai de nădejde agenţi secreţi ai mei, care îi întâmpină încă din port pe oricare dintre străinii care-i bat cel mai mult la ochi. După întâmplările misterioase care ne-au făcut amară viaţa în ultima vreme, nu-i de mirare că a devenit de două ori mai activ, l-aţi bătut cu siguranţă la ochi, prin aceea, domnilor, că aţi sosit cu un iaht propriu în port.

— Şi n-am făcut decât să devenim şi mai bănuitori în ochii lui, prin aceea că i-am tras clapa, ieşind dintr-o cafenea pe nesimţite, aşa încât ne-a pierdut urma, am râs eu la rândul meu.

— Dacă vă convine, domnilor, îl chem acum să urce sus în biroul meu, pentru a-i spune că nu mai este necesar să vă urmărească de acum încolo.

— Foarte bine, domnule comisar. Ne-ar fi mai plăcut să nu ne simţim urmăriţi pas cu pas. De altfel, aş vrea să-l cunosc personal pe omul acesta, să ştiu pe cine ne-am putea baza la nevoie.

Rollow puse din nou mâna pe receptorul telefonului. Puţin după aceea se auzi un ciocănit la uşă.

— Intră!

În acea clipă, „malaiezul nostru” îşi făcu apariţia în birou.

— I-ai urmărit pe domnii aceştia încă din port, Tinna? îl întrebă comisarul.

Malaiezul confirmă înclinând capul.

— Domnii sunt cunoştinţe de-ale mele şi pot să se plimbe prin oraş după pofta inimii, spuse comisarul.

Tinna se uită la noi după care spuse:

— Ştiu; domnule comisar. Nu i-am urmărit pe aceşti domni din alte considerente, decât de a şti dacă nu sunt urmăriţi de către alţii, i-am protejat, aş putea spune mai bine.

— Deci, îi cunoşti pe aceşti domni, Tinna? se miră comisarul. Atunci spune-mi, rogu-te, cine sunt?

— Sunt domnii Farrow şi Bertram, domnule comisar. Le-am văzut pozele în multe ziare şi reviste, aşa că i-am recunoscut direct din port. Dacă-mi pot exprima un gând, domnule comisar: poate că aceşti doi domni să ne ajute în legătură cu întâmplările misterioase care s-au petrecut aici.

Marian se gândi câteva secunde dacă îşi putea permite să vorbească în prezenţa lui Tinna, după care întrebă:

— Despre ce fel de întâmplări e vorba de fapt aici, domnule comisar?

Tinna fu invitat să ia loc, după care comisarul Rollow începu:

— La douăzeci de kilometri de aici se găseşte lacul Sokatti, care de câteva luni a căpătat o faimă rea. Plasat idilic într-un ţinut de semi junglă, odinioară era un loc de agrement foarte căutat pentru cei ce locuiau în oraşul Palembang. Turişti şi vânători petreceau la marginea acestuia ore minunate, până ce s-a dus vestea că trei oameni au fost mâncaţi la malul acestuia de către crocodili. Până atunci nu fusese raportată prezenţa nici unui crocodil în lac, ale cărui ape au un mic canal de scurgere care duce la fluviul Moesi. Pentru a nu pune în primejdie turismul, am început de îndată cercetările, dar n-am găsit nici un crocodil. S-a scurs ceva timp fără a se mai întâmpla ceva, astfel încât lacul a început din nou să fie vizitat ca şi mai înainte. Ca şi în trecut, în lac a început din nou să se facă baie. Dar din nou au apărut crocodili. Câţiva domni, cunoştinţe de ale mele din Palembang, i-au văzut ei înşişi. Au fost chiar martori când aligatorii au târât în adâncuri pe doi dintre cei ce făceau atunci baie. Acum numai era nici o îndoială că în lacul Sokatti sunt prezenţi crocodili. Apariţia crocodililor nu avea nimic de-a face cu întâmplările misterioase. Încă nu. Mai ciudat era faptul că tocmai acum a apărut un om care a făcut autorităţilor propunerea de a cumpăra lacul. El aparţine de fapt statului. Pe lac era plasată o mică insulă pe care omul acesta şi-o alesese ca să fie viitorul domiciliu. Voia să muncească acolo netulburat, aşa cum susţinea el. Întrucât nici un om nu mai vizita lacul, liniştea aceasta era tot ce îşi dorea. Contractul de cumpărare nu a fost posibil să fie încheiat, dar cu toate acestea omul, un cercetător ştiinţific indian, pe nume Labuta, concesionă insula pe cinci ani şi îşi construi pe mica insulă o casă. Nici acest lucru nu ar fi fost deosebit dacă acest Labuta n-ar fi fost observat că face zilnic baie în lac, fără a da impresia că se teme de apariţia

crocodililor. Înota departe de insula lui şi a făcut-o chiar atunci când autorităţile i-au atras atenţia că-şi pune viaţa în pericol. Întrucât indianul făcea baie zilnic în apele lacului, din nou se răspândi vestea că lacul este liber de crocodili şi câţiva inşi mai curajoşi au început din nou să facă baie în acesta. Dar au dispărut fără urme. Concluzia a fost că aceştia au fost târâţi în adâncuri de crocodili. Labuta continua să facă zilnic baie. Astea s-au petrecut acum trei luni. Cercetătorul indian îşi înălţă un zid în jurul casei – întrucât după cum mi-a spus chiar el – intenţiona să ţină pe lângă casă, de dragul studiului, câteva animale sălbatice. După ce zidul a fost înălţat, nu l-am mai putut vedea pe Labuta. Nu mai făcea baie în lac şi rareori mai apărea dintre zidurile acelea. Odinioară făcea el însuşi cumpărăturile în Palembang şi era un musafir frecvent al cafenelei oraşului. Acum însă îşi angajase un servitor, care îi făcea cumpărăturile în colonia cea mai apropiată. Acesta nu vorbea niciodată despre stăpânul său şi dacă era întrebat scutura numai din cap. Şi acum vin întâmplările misterioase, domnilor, pe care nu le-a putut nimeni explica. Din curiozitate, doi domni au încercat să îl viziteze pe Labuta pe insulă. Cu o barcă uşoară au traversat apele lacului direct spre insulă. Înainte de a ajunge acolo, au apărut patru crocodili care le-au atacat barca. Oamenii, înspăimântaţi, au dat bir cu fugiţii pentru a-şi scăpa pielea. Crocodilii n-au fost mai puţini rapizi decât barca. Aşa se face că au însoţit-o o, neslăbind-o din ochi pe tot parcursul. Deodată, o lovitură zdravănă de crocodil o făcu să se răstoarne. Câteva secunde mai târziu, cei doi îndrăzneţi au fost sfâşiaţi de către aceştia. Toată întâmplare a fost observată de către un vânător care i-a însoţit pe cei doi la barcă, dar n-a urcat alături de ei. Când mi s-au adus toate acestea la cunoştinţă, am lansat la apă două ambarcaţiuni solide, stabile şi am plecat cu patru funcţionari de poliţie să-l căutăm pe Labuta. Fără a bănui nimic rău, am căutat să intrăm pe poarta grea, construită-n zidul menit să protejeze proprietatea indianului. M-am dat înapoi când patru tigri mi-au apărut în faţă mârâind ameninţător. La apelurile noastre repetate a apărut malaiezul, servitorul indianului, care ne explică cum că stăpânul său era plecat într-o călătorie şi se va întoarce abia peste trei săptămâni. Am vrut să intru cu toate astea în casă şi l-am somat pe malaiez să închidă tigrii. Malaiezul s-a împotrivit. A trebuit să ne întoarcem fără să rezolvăm nimic. N-am zărit nici pe drumul de întoarcere vreun crocodil în lac, cum n-am constatat nici la plecare. Bărcile le-am ascuns pe mal, acoperindu-le cu crengi,

întrucât vroiam să-i întorc vizita lui Labuta peste trei săptămâni când se va fi întors din călătoria sa. Opt zile mai târziu, un funcţionar al poliţiei anunţă că făcuse o descoperire macabră. În pădure zăcea o fată albă a cărei inimă fusese scoasă afară. Nu putea fi decât o crimă şi prima mea bănuială fu Labuta. Mi-am propus să-l vizitez din nou pe Labuta, am căutat bărcile, le-am găsit, dar… în alt loc dosite. Fără îndoială fuseseră între timp folosite. La început asta nu m-a supărat prea tare. Am plecat cu oamenii mei să fac ceea ce îmi propusesem. După ce am parcurs vreo patruzeci de metri, un strigăt înfiorător m-a făcut să mă întorc. Izbucnise din cea de a doua barcă, care acum începuse să se scufunde. S-a scufundat atât de repede încât dispăru de la suprafaţa apei înainte de-a izbuti eu să-i vin în ajutor. Oamenii mei sunt înotători excelenţi şi au putut ajunge la mal fără să păţească nimic, deşi la oarecare depărtare se zăreau crocodili. Am dat ordinul de întoarcere, pentru a debarca alături de oamenii mei care se salvaseră cu înotul, când… în fundul bărcii mele se deschise o trapă prin care apa începu să intre cu furie. Cu toate acestea am izbutit să ajungem şi noi cu bine la mal. Acesta fusese un atentat clar la vieţile noastre. Venit din partea cui? Din partea lui Labuta? Puteam să întreprind ceva împotriva lui atâta timp cât nu aveam în mână nici măcar umbra unei dovezi palpabile? Am început să-l supraveghez pe Labuta. Tinna a început să supravegheze insula zi şi noapte. Cu prilejul acesta făcu câteva observaţii interesante. Dar cel mai bine ar fi să-l rog chiar pe Tinna să povestească el însuşi.

Agentul secret malaiezian, care până acum îşi ţinuse ochii aţintiţi înspre podea, ridică privirea înspre noi şi începu să povestească:

— Poate că cele ce vă voi povesti vă vor părea poveşti fantastice, dar am văzut totul cu proprii mei ochi şi ştiu că nu mă puteam înşela. Trei zile şi trei nopţi întregi pe care le-am petrecut pe malul lacului n-am putut reţine nimic deosebit. Nu mă odihneam decât câteva ore la amiază şi din cauza oboselii şi suprasolicitării am vrut să mă întorc în cea de-a patra noapte în Palembang. În cea de a patra noapte se întâmplă ceva cu totul deosebit, pentru care nici până astăzi nu am găsit vreo explicaţie. Stăteam cocoţat într-un copac înalt de unde aveam o largă perspectivă asupra întregului lac. Cu ocheanul meu de noapte am putut observa şi particularităţile insulei foarte bine. Cam la o oră după miezul nopţii, au apărut la vreo sută cincizeci metri depărtare de mine doi oameni din desiş care au început să scruteze insula

cu foarte multă băgare de seamă. Pe insulă se aprinsese un foc care lumină pentru câteva minute, apoi se stinse, pentru a se reaprinde din nou. Asta nu putea fi decât un semnal. Cei doi oameni stăteau nemişcaţi pe mal continuând să se uite înspre insulă. Timp de o secundă se aprinsese pe insulă o luminiţă roşie şi cei doi oameni au dispărut în desiş. Eram pe punctul de a coborî din copac pentru a-i urmări pe cei doi care dispăruseră din raza mea vizuală, când aceştia au reapărut aducând cu ei încă trei. De data asta, pe insulă se aprinsese o lumină verde. Cei cinci oameni au sărit brusc în apă, dispărând din vedere. Am cercetat cu ocheanul suprafaţa lacului, dar n-am putut descoperi nimic. Am înregistrat însă altceva: la o oarecare depărtare de mal, patru crocodili înotau în apă, fără a face nici o încercare de a-i urmări pe cei cinci înotători. Oamenii au rămas dispăruţi pentru că nu i-am mai zărit apărând la suprafaţă lângă insulă. Dimineaţa am cercetat cu multă luare aminte locul unde apăruseră înotătorii în noaptea precedentă. Nu mi-am putut da seama ce s-a întâmplat cu ei.

Tinna tăcu. Marian nu spuse multă vreme nimic, după care întrebă:

— Ai putut observa cam ce fel de oameni erau, albi sau coloraţi?

— Erau indieni, domnule Farrow, asta am putut stabili cu uşurinţă.

— Întâmplările s-au petrecut acum câteva luni, domnule comisar S-a mai întâmplat ceva între timp, care să aibă legătură cu insula şi cu locuitorii săi?

— Ascultaţi, domnilor, sfârşitul povestirii, care din păcate, este adevărat. După ce Tinna mi-a dat raportul, am plecat cu zece oameni şi trei bărci şi am acostat la ţărmul insulei lui Labuta. Casa acestuia era goală, iar tigrii dispăruseră. Totul indica faptul că proprietatea fusese părăsită în mare grabă. În locul în care Tinna îi văzuse pe cei cinci oameni dispărând în apă am găsit numeroase urme de picioare, Tinna neputându-se astfel înşela. Au trecut şase săptămâni fără ca să se mai întâmple nimic, când moartea tinerei fete adusese totul în actualitate. Am adus fireşte cele două cazuri cu Labuta şi fata la un numitor comun, dar din păcate nu am putut găsi nici o urmă a cercetătorului indian în ale ştiinţelor naturii. În urmă cu două săptămâni am primit o înştiinţare de la doi vânători care văzuseră lumină pe insulă. Am cercetat încă o dată proprietatea lui Labuta, în speranţa că acesta se întorsese între timp. Totul însă părea să fi rămas în părăsire, ca la precedenta mea vizită. Nici o urmă de Labuta. Şi simt cum

mi se zbârleşte părul numai povestind, acum opt zile a fost descoperită iarăşi o tânără fată asasinată în apropierea lacului Sokatti. Ca şi în cazul primei victime, inima tinerei fusese smulsă din piept. Populaţia începu să se agite. Mie mi se făcuseră reproşuri amare că n-am reuşit să supraveghez cu atenţie mare activitatea locuitorilor insulei. Aceasta e întreaga poveste. Puteţi să vă faceţi o idee despre toate acestea?

Comisarul se uită din nou la noi, plin de aşteptare, în timp ce Tinna, care tăcea şi el, privea în continuare în pământ.

— Cine sunt fetele, domnule comisar? Au putut fi ele identificate?

— Sunt necunoscute în Palembang, iar în împrejurimi nu ni s-a raportat de nici o fată dispărută.

Multă vreme nu se mai schimbă nici o vorbă în încăpere, apoi Marian ceru o hartă a regiunii. Tinna a trebuit să însemne locurile unde fusese plasată casa indianului de pe insulă şi unde oamenii misterioşi au sărit în apă de mal.

— Va trebui pentru început să vizităm şi noi lacul, fu de părere Marian, după un moment de pauză.

Comisarul ni-l oferi pe Tinna ca însoţitor, dar Marian refuză politicos, mulţumindu-i totuşi pentru ofertă.

— Ar bate prea mult la ochi să apărem în compania agenţilor poliţiei în apropierea lacului, domnule comisar. În trei zile sper să vă pot oferi o explicaţie asupra evenimentelor de pe insulă. Şi acum trebuie să ne luăm la revedere, întrucât trebuie să chibzuim temeinic asupra celor auzite şi ale celor ce vom întreprinde.

Comisarul îl privi puţin uimit pe Marian, auzind de dorinţa acestuia de a pleca atât de repede. Pe stradă, Marian îmi spuse:

— Am o idee, Robert şi trebuie să ne grăbim. Pentru a şterge orice urmă, propun să părăsim portul cu iahtul nostru. Cred că suntem urmăriţi. Mai târziu o să-ţi spun ce mi-a trecut prin cap.

Ne-am grăbit să ajungem la iaht, unde Marian dădu ordinul ca în zece minute să fie gata de plecare. Alerga de unul singur în cabină, apoi apăru pe punte, ţinând un plic în mână. Merse apoi pe uscat, strigă unui tânăr înalt să vină la el şi începu să-i vorbească cu însufleţire. Tânărul înclină de mai multe ori din cap, apoi dispăru din regiunea portului.

După ce Marian fu la bord, motoarele porniseră a dudui John, matrozul nostru, era în sala maşinilor, în timp ce Marian însuşi deservea cârma. Am părăsit portul Palembang în timp ce Marian privea tot timpul ţărmul prin ochean. În

cele din urmă, lăsă ocheanul din mână şi se întoarse spre mine zâmbind:

— Aşa, Robert, acum îţi pot spune la ce m-am gândit în biroul comisarului. Noi vom rezolva mult mai uşor cazul dacă nimeni nu bănuieşte că ne străduim să-l dezlegăm. Tocmai am vrut să i-o spun comisarului, când mi-a atras privirea Tinna. I-am trimis acum o scrisoare foarte politicoasă cum că ne-am răzgândit în această privinţă. Nu suntem detectivi şi nu vrem să avem de-a face cu această dublă crimă. Din acest motiv am părăsit imediat oraşul. Plicul pe care l-am dat tânărului malaiez trebuie să-i parvină repede lui Rollow. După ce neam îndepărtat o bună bucată de chei, am observat cum un malaiez matur s-a apropiat de tânăr, a vorbit cu el, i-a dat o monedă şi-a preluat plicul. Malaiezul era… Tinna.

— Hm, bănuieşti că Tinna nu este cel care se dă, că ştie mai multe despre caz, ori poate chiar el însuşi este implicat aici.

— Cu siguranţă, Robert, Părăsim fluviul acum şi o luăm de-a lungul coastei. Într-un golf mascat ne ascundem iahtul şi purcedem la cercetări.

— Fără ca însuşi Rollow să bănuiască ceva.

După două ore am ajuns în strâmtoarea Bangka. Marian preluă el însuşi cârma, după ce până aici o deservisem eu.

II
LA LACUL SOKATTI

AM TRECUT PRIN STRÂMTOARE BANGKA, luând-o în direcţia vest, de-a lungul coastei, ajungând după o oră într-un golf tăiat adânc în limba de pământ, în care afluează fluviul Lalang. Marian îşi conduse iahtul în aşa fel încât după o oră să găsească un loc numai bun de ancorare. Regiunea de vărsare a fluviului era mlăştinoasă. Am deviat pe un braţ lateral unde am găsit un loc minunat, ferit de privirile indiscrete, fie dinspre uscat, fie dinspre apă, pentru ancorarea iahtului nostru. Solul era destul de solid pentru a permite incursiunea în interior. Harta pe care o studie Marian ne arăta că până la lacul Sokatti nu aveam de străbătut o distanţă foarte mare.

— Cam cinsprezece kilometri, Robert, pe care îi putem parcurge uşor în patru ore. Cel mai bine ar fi să aşteptăm venirea întunericului, întrucât bănuiesc că sunt postaţi paznici pe insulă, cu privire la sosirea noastră în Palembang.

— Dacă Tinna nu-i de încredere, vor afla curând şi ce era scris în scrisoarea ce-i era destinată.

— După opinia mea, Tinna va crede că nu mai vrem să ne ocupăm de afacere. Cu toate acestea, cred că-i mai bine să aşteptăm noaptea. Vom ajunge acolo cam pe la miezul nopţii, dacă plecăm odată cu lăsarea întunericului.

— Ei, dacă-i aşa, atunci să dormim zdravăn în după-amiaza asta, dacă vrem să fim proaspeţi la noapte.

— E o propunere bună, Robert. John ne poate trezi în jurul orei 19.

— Vrei să-i iei pe Pongo şi pe Maha cu noi, Mariane?

— Numai pe Pongo. Trebuie să ajungem la insulă şi dacă sunt tigri pe acolo, ghepardul numai ne-ar stânjeni.

Pongo ar trebui să doarmă şi el câteva ore.

Chiar la ora 19 fix, John a venit să ne trezească. Am mai mâncat încă o dată temeinic şi apoi am părăsit iahtul cu puţin înainte de ora 20, după ce i-am încredinţat iahtul lui John, matrozul nostru. Marian i-a făcut câteva recomandări, în caz că nu ne-am fi întors într-un interval de 24 de ore.

În marşul nostru de noapte ne-am lovit de foarte multe obstacole, pe care Pongo ştiu cum să le înlăture. Drumul ducea printr-o regiune de junglă deasă. Dar simţul de orientare al lui Pongo era excelent. Când, după un marş de patru ore, am străbătut brâul de junglă ajungând la capătul lui, în faţa noastră se deschidea oglinda unei ape întinse care nu putea fi decât lacul Sokatti. N-am îndrăznit să ne

apropiem mai mult de malul lacului, întrucât puteau fi postate santinele pretutindeni.

Cu ajutorul ocheanelor de noapte am examinat insula care făcea o impresie paşnică şi părea părăsită.

— O să căutăm una din bărcile poliţiei şi o să alegem una dintre ele, pe cea mai mică, pentru traversare. Să sperăm că astăzi nu o să se arate crocodilii.

Luna răsări în această clipă de după nori scăldând apele lacului într-o lumină pală. Ca un răspuns la afirmaţia lui Marian, din apă apărură patru capete de dihănii. Crocodilii erau la posturile lor, la pândă.

Pongo se îndepărtase fără zgomot de lângă noi pentru a căuta bărcile poliţiei. Comisarul Rollow ne arătase pe hartă locurile unde ar fi putut sta ascunse.

— Unul dintre crocodili tocmai s-a mişcat, îmi şopti prietenul meu. M-am gândit mai întâi că stăpânul insulei a aşezat capcanele astea pentru a-i împiedica pe curioşi să traverseze lacul.

— Dacă Labuta este pe insulă sau n-a părăsit-o deloc, în nici un caz nu-l va bucura vizita noastră şi nu trebuie să ne aşteptăm la o primire cordială.

Un nor gros acoperi luna, astfel încât în curând ne înconjură un întuneric adânc. Am aşteptat pândind. Privirea lui Pongo şi după un timp am auzit loviturile uşoare de vâslă care s-au apropiat de locul unde stăteam noi.

Pongo sosi cu un kanu îngust în care de abia am putut încăpea. În schimb, barca avea o mobilitate mare şi de abia puteam scăpa de un atac al crocodililor. Pongo îşi trase barca la mal, şoptindu-ne:

— *Masser,* dincolo, într-un copac, stă un om. Pongo a mers uşor, om nu aude. Acum aşteaptă până apare lună şi dispare din nou. Atunci mare întuneric.

M-am uitat spre boltă şi a trebuit să-i dau dreptate uriaşului negru. Luna trebuia să apară iarăşi şi apoi, după un timp, să dispară. Peretele noros, în spatele căruia urma să dispară astrul nopţii, era destul de gros. Timpul trebuia să-l exploatăm cu îndemânare, pentru a traversa apele lacului înspre insulă.

— Încă două minute! şopti Marian. O să vâslim înspre insulă venind dinspre dreapta. Poate că nu ne remarcă crocodilii.

— Poate că vom reuşi să-i scoatem din funcţiune pe aligatorii ăştia cu ajutorul pistoalelor cu gaz, care nu fac zgomot.

— Mai bine ar fi să nu-i întâlnim. Repede în barcă, luna a ajuns după nori!

După câteva minute, eram în barcă şi am început să vâslim. Pe crocodilii ascunşi în întuneric nu i-am putut vedea şi acum căutam să ieşim cât mai repede din vecinătatea primejdioasă.

Pongo vâslea atât de încet, încât era puţin probabil ca omul ascuns în copac să audă cum ieşea vâsla din apă şi stropii care ulterior cădeau înapoi.

Nu după multă vreme, am ajuns pe partea de nord a ţărmului insulei, înţesată de tufişuri dese.

Încet, Pongo îndreptă barca spre ţărm, pe care l-am atins fără nici o întâmplare neprevăzută. Marian şi cu mine ne-am tras pistoalele cu gaz, ţinându-le pregătite, pentru a riposta fulgerător unui eventual atac.

Pongo, mlădios ca o pisică, coborâse din barcă, pândind cu luare aminte în toate părţile. Era pe punctul de a ne face un semn că putem veni liniştiţi, când avu loc un eveniment la care nu ne-am aşteptat nici unul.

Prietenul meu şi cu mine ne-am ridicat în picioare pentru a părăsi barca, când barca fu ridicată dintr-o parte, răsturnându-se. Noi am căzut în apă. Primul gând a fost: crocodilii! Poate că am fi fost complet pierduţi, dacă Pongo nu ne-ar fi venit în ajutor.

Am simţit noroi sub picioare, aşa că nu mi-a fost aşa uşor să urc malul. Ultima mea speranţă rămăsese Pongo, căruia i-am întins mâna. El reuşi să mi-o prindă şi mă trase întâi pe mine, apoi pe Marian la mal. Exact în momentul în care crocodilii căscaseră gura să ne înşface.

Din două salturi ne-am îndepărtat de locul primejdios. Respirând cu greutate am privit înspre apa din care se iţeau capetele a doi crocodili.

I-am scuturat cu recunoştinţă mâna lui Pongo. Imediat după aceea am remarcat cu spaimă că-mi scăpasem în apă pistolul cu gaze.

— Mi-am pierdut pistolul cu gaze, Mariane! am spus eu, aproape prea tare şi m-am uitat înspre Marian care nu avea nici el pistolul cu gaze în mână.

— Păcat, Robert! Şi eu mi l-am pierdut pe al meu şi nu cred că le vom mai găsi în terenul acesta mlăştinos.

Dar mai aveam celelalte pistoale.

— Bine că n-am luat cu noi şi carabinele!

— *Masser,* Pongo caută pistoalele mai târziu, când este ziuă şi crocodilii lipseşte, ne consolă Pongo.

— N-are nici un rost, Pongo, solul e prea noroios. Să sperăm că nu ne-a auzit nimeni pe insulă, altfel ne putem aştepta la o rezistenţă înverşunată.

— Te referi la tigri, Mariane? Nu cred că vor veni. Comisarul Rollow spunea că aceştia au fost închişi în curtea interioară.

— Asta nu înseamnă nimic. Labuta îi poate atâta oricând, dacă observă cumva debarcarea noastră secretă. Trebuie să ne bazăm pe Pongo, care va observa la timp apropierea acestora. Atunci va trebui să ne căţărăm repede în copaci, dacă nu vom mai apuca să ajungem în barcă.

— *Masser,* Pongo nu observă tigri pe insulă, dar mulţi şerpi Pongo omorât şarpe veninos.

Observasem de fapt cum uriaşul negru îşi făcuse ceva de lucru la un tufiş. Fără să vreau, mă trecu un fior de groază ascultând vorbele camaradului nostru. Crocodili, tigri şi acum şerpi şi noi trebuia să străbatem tufişurile dese fără să fim observaţi, totul într-un întuneric deplin.

— *Masser,* va fi bine dacă aşteaptă până apare lună iarăşi, ne spuse Pongo în şoaptă, şovăind el însuşi să înainteze. Dacă luna iese, Pongo poate vedea bine.

Am aşteptat aşadar uitându-ne spre crocodili, care nu schiţau nici o mişcare cum că ar avea de gând să reintre în apă. Oare barca noastră uşoară mai era întreagă? Sau fusese sfărâmată de colţii dihăniilor ăstora?

După un sfert de oră luna apăru din nou de după nori. Pongo cercetă cu precauţie tufişul. Deodată, el fluieră uşor. Ne-am apropiat pe direcţia din care venise fluieratul. Prietenul nostru negru ne arătă o potecă ce ducea în interiorul insulei. Puteam aşadar să o luăm comod de-a lungul ei fără a ne mai teme de şerpi. Pongo o luase cu trei paşi înaintea noastră. La o cotitură el se opri şi ne arătă ceva înainte. La lumina lunii am văzut un zid înalt care înconjura proprietatea lui Labuta.

Pongo se apropie încet de zid. Totul rămase liniştit şi nimic nu arăta că proprietatea ar fi locuită. Marian se căţărase pe umerii lui Pongo şi acum privea peste zid. Nu putu descoperi nimic ce să-i dea de bănuit.

— Trebuie să îndrăznim, îmi şopti el când reveni lângă mine. Haide să pătrundem în casă, în timp ce Pongo va rămâne în afara zidului drept acoperire.

— *Masser,* Pongo crede că mai bine el strecoară primul în casă să vadă dacă e pericol!

Uriaşul negru spuse repede vorbele astea şi dispăru repede în spatele zidului.

Ne-am pus pe aşteptate să reapară sau să ne dea cumva de ştire. Trecu o oră fără ca el să apară. Am început să îmi fac griji serioase în ceea ce-l privea. Marian nu scotea nici o vorbă, ceea ce era de asemenea un semn că lipsa îndelungată a uriaşului negru începuse să-l neliniştească grav şi pe el. Deodată, am auzit dincolo de zid un zgomot uşor ca şi cum cineva ar căuta să se caţere pe zid Ne-am retras repede în umbra unui copac solid, scoţându-ne pistoalele. Peste zid apăru un cap şi apoi partea superioară a trunchiului unui om, în care l-am recunoscut pe Pongo. Câteva secunde mai târziu, acesta stătea lângă noi, spunându-ne:

— *Masser,* Pongo văzut în casa din faţă lumină slabă. Uşă încuiată. Pongo nu poate intra. Oameni în casă!

— De unde ai tras tu concluzia că sunt oameni în casă, Pongo? îl întrebă Marian.

— Pongo văzut geană de lumină, răspunse uriaşul negru.

După o scurtă meditaţie Marian zise:

— Bine, Pongo! Rămâi tu aici în timp ce noi vom căuta să pătrundem în casă. Dacă peste trei ore nu suntem înapoi, vii după noi.

Uriaşul negru încuviinţă. El îl înţelese foarte bine pe Marian şi acum va fi cu ochii în patru.

În următoarele clipe ne-a ridicat unul câte unul peste zid, aşa că l-am putut escalada cu uşurinţă. Am sărit în curte fără să facem mult zgomot. Întrucât Pongo mai fusese aici, ne-am apropiat fără teamă de casă. Ne-am ţinut totuşi în umbra clădirii.

Ferestrele din spatele clădirii erau zăbrelite astfel că nu am putut arunca nici o privire în interiorul casei Ne-am strecurat făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă. În jurul ei şi am ajuns puţin mai târziu la uşa de intrare în faţă. Un lacăt masiv zăvora uşa împiedicând accesul, întrucât nu aveam nici un instrument la noi pentru a forţa lacătul, trebuia să ne îngrijim de alte mijloace pentru a putea pătrunde înăuntru. Şi în partea din faţă a casei ferestrele erau asigurate cu obloane, pe care nu le puteam forţa fără să facem zgomot.

Ne gândeam tocmai ce e de făcut când în urma noastră am simţit un zgomot uşor, ca un fel de ţârâit. Ne-am întors repede pe călcâie pentru a privi în ochii a doi tigri maturi care ne scrutau la rândul lor cu priviri scânteietoare. Am vrut să trag imediat, dar Marian mi-a apăsat mâna, şoptindu-mi:

— Nu trage, Robert! Tigrii sunt domesticiţi! N-o să ne facă nimic dacă nu-i atacăm la rândul nostru! Trebuie să fi fost observaţi cumva, pentru că Pongo n-a pomenit nimic de tigri. Să încercăm să ne retragem încet înspre zid.

Am aruncat încă o dată o privire înspre uşă şi… am tresărit înspăimântat. Uşa era larg deschisă, dar nu se vedea nimeni.

— Mariane, uşa-i larg deschisă! i-am şoptit eu amicului meu. Ce-ar fi să intrăm?

Marian se uită spre uşă, apoi înspre tigri, după care ridică din umeri şi păşi în direcţia uşii. Eu îi urmam îndeaproape. Am pătruns în camera din faţă, potrivit de mare. Am vrut să trag uşa după mine, dar tigrii aproape mi-au sărit în spate, sărind până la uşă, aşa că m-am lăsat păgubaş. Tigrii însă au pătruns după noi în casă, neslăbindu-ne din ochi.

M-am uitat spre Marian aşteptând un sfat, dar şi acesta stătea descumpănit lângă mine. În fundul camerei se mai găsea o uşă. Marian păşi încet într-acolo, zicându-mi mi încet în limba germană:

— Haide lângă mine, Robert! Dacă uşa de acolo este deschisă, vom dispărea repede în încăpere înainte ca tigrii să ne poată urmări. Trage uşa după tine, chiar dacă tigrii suni pregătiţi de săritură.

M-am uitat cu multă grijă după tigri şi am proiectat fascicolul de lumină al lămpii mele drept în ochii lor. Prin asta au fost orbiţi pe moment şi nu au băgat de seamă că am dispărut în dosul uşii. Aceasta nu era închisă.

Marian şi dispăruse în prima încăpere. Am sărit după el trăgând uşa după mine, înainte ca tigrii să mă poată urma. Am răsuflat uşurat: scăpasem de ei.

În ultimul moment, mă apucă spaimă din nou. Priveam acum în ochii altui tigru care se afla de la bun început în încăpere. Ba chiar şi al doilea era prezent acolo.

Marian era tot atât de debusolat ca şi mine, stând nemişcat acum, în timp ce scruta camera cu ochii, i-am urmat exemplul şi am zărit undeva lateral nişte trepte din lemn care duceau la etaj. Părea să fie unica noastră scăpare. Pas cu pas ne-am retras înspre treptele de lemn fără ca fascicolele lămpilor noastre de buzunar să le mutăm de pe feţele tigrilor, care se retrăgeau şi ei încet spre o parte a încăperii.

Stăteam la marginea treptelor şi am început să le urcăm, fără ca tigrii să facă vreo încercare de a ne împiedica. Sus era o uşă. Nici aceasta nu era zăvorâtă. Marian o deschise privind imediat înăuntru. Am răsuflat uşuraţi că aici nu erau tigri.

Camera în care ne găseam era mobilată şi avea caracteristicile unei camere de lucru. M-am mirat de unde avea proprietarul mobilierul şi cum izbutise să-l aducă aici.

Marian lumină fiecare colţ al camerei, apoi merse spre birou, unde era aşezată o coală de hârtie. El o ridică şi îi parcurse conţinutul rapid. Mai privi apoi uimit şi îmi zise:

— Bună treabă! Am căzut în capcană! Potrivnicii noştri ne-au aşteptat de mult şi chiar au hotărât asupra destinului nostru. Dar citeşte singur.

Şi am citit… condamnarea mea la moarte. Pe foaia de hârtie nu erau scrise multe cuvinte, dar acestea erau suficient de clare în ceea ce ne priveşte: „Dacă domnii Bertram şi Farrow vor încerca să pătrundă în casă, vor fi spânzuraţi fără întârziere, în zorii zilei de mâine.”

Marian râse încet, dar râsul său era cam forţat.

— Ar trebui să fim şi noi de faţă la execuţia noastră!

Orice s-ar fi spus, încă nu eram prizonieri şi eram înarmaţi. Dar cum am fi putut părăsi oare casa? Jos păzeau tigrii care nu ne-ar fi lăsat să scăpăm nevătămaţi, iar încăperea nu avea altă uşă decât ieşirea spre trepte Am deschis uşa foarte puţin, numai pentru a asculta ce se petrece, dar am închis-o imediat la loc, pentru că foarte aproape de asta stăteau… cei doi tigri.

— Să-i împuşcăm oare pe tigri? i-am şoptit eu prietenului meu.

Acesta scutură numai capul spunând:

— Deocamdată nu ne fac nimic. Şi apoi mi-ar părea rău de animalele astea frumoase. Păcat că ne-am pierdut armele noastre cu gaze. Am fi dispus de o cu totul altă mobilitate în casă, posedându-le.

— Dar nici nu putem rămâne la nesfârşit în casă, Mariane! Ce crezi de scrisoarea asta?

— Avem de-a face cu un duşman fără scrupule, care nu glumeşte cu ce spune. Dar hai să cercetăm biroul, dacă tot suntem aici. Poate găsim niscaiva documente sau instrumente care ne vor lumina cu privire la evenimentele misterioase de pe insulă.

— Asta nu v-aş sfătui să o faceţi, am perceput imediat o voce venită din spatele nostru.

Ne-am întors pentru a privi în ţevile a două pistoale, pe care un malaiezian solid le îndrepta asupra noastră. Acesta stătea tocmai în pragul uşii pe care intrasem, dar acum era flancat de ambele părţi de câte un tigru.

— Depuneţi imediat armele pe masă, domnilor! sună imperativ ordinul omului.

N-avea nici un sens să nu ne supunem. Înainte de a ne fi ridicat noi armele noastre, individul ar fi apăsat pe trăgaci. Nu voiam să ne riscăm vieţile atât de uşor.

— Mulţumesc, domnilor! continuă să vorbească malaiezul. Şi acum luaţi loc pe fotolii. Mai am încă ceva să vă spun.

Ne-am aşezat în timp ce tigrii stăteau strâns lipiţi de picioarele noastre. Nu era un sentiment prea plăcut! Malaiezul se aşează el însuşi în fotoliul de la birou. El ne privea acum cu un zâmbet plin de superioritate pe când continuă să ne vorbească pe un ton relativ calm şi paşnic.

— Poate vă miraţi că vă cunosc, domnilor? Ştiam de sosirea dumneavoastră în Palembang înainte de a pune piciorul în oraş. Şi nici întoarcerea aceea precipitată a iahtului nu m-a convins deloc. V-am observat de când aţi ajuns pe malul lacului. Aproape că aţi plătit cu viaţa, întrucât crocodilii mei v-au urmărit. Insula mea e bine păzită. M-am mirat şi sunt foarte sincer, de uşurinţa cu care aţi pătruns aici.

Marian se mărginise să asculte până acum. Când malaiezul făcu o pauză făcu îl întrebă:

— Dumneata ai scris biletul acesta plasat pe birou?

Malaiezianul dădu din cap aprobând:

— Condamnarea la moarte va fi executată în zori, spuse el gânditor.

— Aşa deci, pari să fi foarte hotărât în această privinţă. Atunci povesteşte-ne câteva din secretele acestei insule, dacă tot trebuie să murim.

Malaiezianul se gândi câteva clipe, apoi râse, după care replică:

— Fie şi aşa! O să vă treacă timpul mai repede, povestindu-vă despre… cercetările mele. Mi-am atins ţelul, ca să spun aşa. Aţi auzit vreodată de poporul care trăieşte pe insula Sumatra?

— Nu!

— Piticii din pădurile seculare ale Sumatrei depozitează comorile culturale şi ştiinţifice ale băştinaşilor, ca şi europenii, de secole. Chiar şi Marco Polo pomeneşte de ei când s-a întors din călătoria sa din China. Olandezii au finanţat mai multe expediţii pentru a da de urma acestor locuitori. N-au avut nici un succes, deşi s-a instituit un premiu pentru oricine îi va aduce un astfel de pigmeu, mort sau viu. Rajahul din Rokau, un prinţ pe care olandezii l-au lăsat să domnească, au fost unul dintre acei care au constatat în 1912 prezenţa acestor pigmei, ascunşi adânc în pădurea seculară. Mie mi-a reuşit, domnilor, să-i găsesc pe aceşti pigmei! Sunt cu aceştia într-un contact direct şi chiar fac comerţ cu ei! Pigmeii sunt, pe de altă parte, posesorii unor bogăţii însemnate ale Pământului. Pe acestea vreau să mi le

însuşesc. Cu câţiva dintre reprezentanţii acestui popor mă înţeleg foarte bine, le cunosc locul lor de tabără şi mă pot duce acolo când vreau. Când voi da publicităţii rezultatele cercetărilor mele, n-ar fi exclus ca poporul acesta de pigmei să fie în pericol de a-şi pierde identitatea, ba chiar să mai existe!

— Asta-i foarte frumos, n-am ce zice, zâmbi Marian ironic. Pe de altă parte, tu vorbeşti de pe poziţii de interes comercial şi material, amintind de bogăţiile pigmeilor. Şi despre ce fel de bogăţii este vorba, dacă îmi este permis să întreb?

— Nu e permis să fiu întrebat despre asta! veni răspunsul brutal.

— Din istorisirea dumitale nu mi-e clar la ce îţi trebuie insula asta, domnule Labuta, nu-i aşa?

— Da, mă numesc Labuta. Scuzaţi-mă dacă nu m-am prezentat. Dar presupuneam că mă cunoaşteţi. De ce îmi trebuie insula asta? O să vă lămuresc imediat. Vreau să folosesc obiceiurile şi datinile acestui popor de pitici pentru a intra în posesia bogăţiilor lui. Piticii, de exemplu, mănâncă în zilele de sărbătoare cu mare plăcere inimi de animale şi chiar de… oameni. Piticii cunosc prea bine pe ceilalţi confraţi ai lor. Pe restul oamenilor, dar nu vor să fie văzuţi de aceştia, fiindcă se tem de ei. Piticii folosesc drept arme mici săgeţi otrăvite pe care le trag din spate asupra potrivnicilor lor. Apoi le smulg cu multă îndemânare inima din piept. Întrucât otrava atinge toate organele, înainte de a fi mâncată trebuie pregătită şi îndepărtată otrava din carne. Trece drept cea mai mare delicatesă.

— De aceea ai poruncit să fie ucise tinerele fete, pentru a le dărui inimile pigmeilor, domnule Labuta?

— Recunosc că da, domnilor! Dacă dăruiesc pigmeilor trei inimi de fete tinere, atunci capăt de la aceştia bogăţiile râvnite.

Rece şi fără nici o implicare emoţională, malaiezianul îşi mărturisea toate mârşăviile Acum era convins că dimineaţa ne va aştepta o moarte îngrozitoare, dacă nu ne va elibera nimeni până atunci.

— Şi insula? îşi repetă Marian întrebarea. Dar tigrii şi crocodilii?

— Insula o folosesc pentru a atrage tinerele fete încoace. Trei oameni de încredere îmi livrează „marfa”. Mai întâi am discreditat lacul, populându-l cu crocodili. Pot să-i închid şi să-i las în apă după dorinţă. Am cumpărat sau mai bine spus am arendat lacul, iar pe insula aceasta mi-am făcut casa, care este una specială. Pentru a fi sigur că nu voi primi vizitatori nocturni mi-am adus şi cei patru tigri aici.

— Ai fost văzut, domnule Labuta, când ai primit musafiri nocturni. Oamenii au dispărut la mal, în apă şi nu au mai apărut la suprafaţă. Cum s-au petrecut lucrurile astea?

— Ăsta e secretul meu şi n-o să-l spun nimănui, râse malaiezianul.

— Şi deci mâine dimineaţă vrei să ne omori? Dumneata singur pe amândoi?

— Nu vă mai bateţi capul cu amănuntele astea! Pentru a vă linişti vă pot spune că voi avea ajutoare. Veţi fi duşi în spatele casei unde va fi executată pedeapsa. Veţi avea o privelişte minunată în ultimele clipe ale vieţii.

E de mirare că mi-ar fi plăcut să-i trântesc un pumn în faţă malaiezianului ăsta? Numai tigrii m-au reţinut să o fac!

Marian nu mai spuse nimic. Părea să se fi resemnat cu soarta lui.

Deodată, Labuta se ridică în picioare şi apăsă pe un buton practicat în mobilierul biroului, care scăpase atenţiei noastre. Acum se deschise într-un perete al camerei o uşă ascunsă, prin care păşiră înăuntru doi malaiezieni, unul dintre aceştia fiind chiar Tinna!

Marian izbucni într-un scurt acces de râs, când îl văzu şi îmi zise:

— Dacă Labuta are mai mulţi oameni în slujba sa ca acest Tinna, atunci curând se va număra şi poliţia printre proprietăţile sale. De fapt, ştiam încă din Palembang că Tinna face parte din rândul adversarilor noştri.

— Cum? strigă Labuta. Tinna s-a trădat? Ştiaţi de atunci că este omul meu?

— Fireşte! De aceea am şi părăsit oraşul Palembang. Cu acest aliat de-al dumitale nu voiam să avem de a face.

Cu ochii scăpărând de furie, Labuta privi înspre Tinna. „Agentul secret” al poliţiei vru să mai spună ceva drept scuză, dar stăpânul casei continuă:

— Ne socotim noi mai târziu, Tinna! Ţi-am spus-o de mai multe ori că eşti superficial! Dacă domnii de aici te-au recunoscut de la început cine eşti, nu va dura prea mult până când însuşi comisarul îşi va da seama cine eşti.

Tinna ne aruncă priviri furioase. Labuta ordonă să fim legaţi, iar Tinna o făcu cu atâta râvnă, încât legăturile aproape că ne tăiau pielea.

III
EXECUŢIA

DEŞI PUŢIN MAI TÂRZIU ne aflam singuri în biroul de lucru al lui Labuta, deocamdată orice încercare de evadare ne era interzisă, întrucât continuam să fim flancaţi de cei doi tigri. Aşa că singura noastră soluţie rămânea Pongo. El mai făcuse în trecut şi alte lucruri formidabile, aşa că de ce să nu sperăm în continuare.

Trecu oră după oră şi acum zorii nu puteau fi departe întrucât Labuta ne confiscase lămpile de buzunar, zăceam într-un întuneric deplin. Marian mă rugase de la bun început să nu-i pun nici o întrebare, aşa că am păstrat tăcerea. Ne gândeam amândoi la o cale de salvare, dar nu ne trecea nici mie, nici lui Marian nimic prin gând.

Unde putea să fie Pongo acum? Sau să-l fi capturat şi pe el potrivnicii noştri? La gândul ăsta sângele mi se ridica în cap. Nu mai puteam să păstrez toate gândurile astea pentru mine, aşa că a trebuit să-l întreb pe Marian ce crede despre toate astea.

— Labuta crede că Pongo a rămas pe iahtul nostru, nu l-a văzut când a debarcat. Presupun că Labuta vrea să intre în posesia iahtului, după ce noi vom fi fost executaţi. Deocamdată, Pongo nu poate interveni aici, tigrii îl împiedică să o facă. Sper ca până mâine să se schimbe situaţia noastră.

— Crezi în existenţa pigmeilor pe insula Sumatra. Mariane?

— Am auzit de asta şi mi-ar plăcea s-o văd cu proprii mei ochi.

— După ce ne vom fi eliberat, de ce nu? Eu particip cu plăcere. După o perioadă de semiobscuritate scurtă, se făcu dintr-o dată lumină în încăpere. Puteam vedea foarte bine şi în primul rând ne-am uitat la tigri. Aceştia stăteau liniştiţi la picioarele noastre şi păreau să doarmă.

În curând se deschise uşa şi Labuta pătrunsese în cameră urmat de alţi trei malaiezieni.

Aşadar, venise momentul execuţiei noastre.

— Au cumva domnii o ultimă dorinţă? O să v-o îndeplinesc, spuse Labuta, cu o mină foarte serioasă.

Marian începu să râdă:

— Nu-i nevoie să te prefaci în legătură cu noi. Bineînţeles că avem o ultimă dorinţă, dar asta nu ne-o vei îndeplini dumneata.

— Dacă stă în puterea mea, voi încerca să o fac. Vorbiţi deschis, fără ascunzişuri, domnilor!

— Ne-ar face plăcere să-i vedem pe pigmeii pe care ni i-ai descris – şi privi râzând la interlocutorul său.

— Dorinţa asta nu-mi stă în putere să v-o îndeplinesc, domnilor! Şi la ce v-ar folosi, dacă într-o oră veţi muri? Vreţi să luaţi eventual micul dejun?

Numai tigrii şi legăturile strânse care mă ţintuiau în fotoliu m-au ţinut să nu-l apuc de beregată.

Doi malaiezieni m-au ridicat pe sus pentru a mă duce de acolo. Tigrii nu ne-au mai urmat, ceea ce mă liniştise puţin. Aceştia m-au dus pe trepte în jos şi m-au lăsat în curte. Legăturile de la picioare mi-au fost tăiate, dar cele două pistoale aţintite asupra mea, mi-au tăiat orice poftă de a întreprinde ceva.

Curând şi Marian stătea lângă mine, după ce i-au fost tăiate şi lui legăturile de la picioare. Am străbătut curtea ieşind în spaţiu liber.

Pe ascuns, ferindu-mă cât puteam, mă uitam după Pongo, dar nu puteam să mă uit prea des pentru a nu mă trăda.

Tinna ţinea două funii solide în mână, cu care trebuia să fim spânzuraţi. Ne privea furios tot timpul şi dacă ar fi fost după el, ne-ar fi hărăzit unei morţi şi mai chinuitoare.

Ne-am oprit într-un mic luminiş, în faţa unui copac bătrân şi solid, ale cărui crengi aproape că atingeau pământul. În timp ce Tinna, îndemânatic ca o pisică, se urca în copac pentru a fixa frânghiile, ceilalţi trei ne ţineau cu pistoalele în şah. Tinna fixase frânghiile într-o clipită şi Labuta mă somă mai întâi pe mine să mă duc sub copac.

M-am uitat la Marian. Era oare posibil? Râdea într-adevăr? Voia prin asta să-i necăjească pe duşmanii noştri sau îl descoperise undeva pe Pongo? Am păşit aşadar pe cât de liniştit am putut în situaţia dată sub copac şi am lăsat ca lanţul să se încolăcească în jurul gâtului meu. În momentul în care malaiezul a vrut să strângă lanţul, s-a întâmplat ceva ce nici eu nu am luat în calcul. Un fâşâit se auzi prin aer şi malaiezul care urma să joace rolul călăului se prăbuşi fără să spună nici un cuvânt la pământ. Un cuţit era împlântat în pieptul acestuia. Înainte ca ceilalţi malaiezieni să-şi revină din şoc, răsună strigătul de luptă al lui Pongo, strigăt pe care-l folosea în junglă. Era acel strigăt al gorilei, strigăt care răsună înfiorător în zorii acelei dimineţi. Şi iată-l pe el însuşi în faţa celor doi malaiezieni, ciocnindu-i unul de altul, de parcă ar fi fost două marionete.

Unul dintre aceştia căzuse nemişcat la pământ, în timp ce Labuta o pornise la fugă, în salturi mari, înspre casa lui. Pongo nu-l putea urmări imediat pentru că Tinna mai stătea încă în copac. El nu purta nici un pistol, dar din brâu îi atârna mânerul unui cuţit. Pongo se întoarse mai întâi spre copac, dar înainte de a ajunge acolo, Tinna sări cu vivacitatea unei pisici şi dispăru în tufişuri.

L-am cercetat pe malaiezul rămas nemişcat la pământ. Acesta era rănit, dar nu de moarte, deci nu avea rost să ne pierdem timpul să-l legăm, ştiind că în starea asta nu era posibil să ne producă vreo neplăcere. Încotro dăduse bir cu fugiţii Tinna? Nu ştim. Mai rămânea deosebit de periculos Labuta, cu tigrii săi. Trebuia să ajungem cât mai repede în casă, dar nu aveam arme pentru a ne împotrivi cu succes tigrilor.

— Pongo merge în casă, aduce arme, se oferi uriaşul negru, de parcă ar fi ştiut ce ne doare.

— În casă sunt patru tigri, îl avertizam pe prietenul nostru. Sunt domesticiţi, dar la comandă pot ataca un om.

— Pongo merge totuşi, râse uriaşul şi se strecură în casă.

Uşa care dădea în curte era larg deschisă, tot aşa şi aceea care permitea intrarea în casă. Unde era capcana? Ori Labuta uitase în marea lui grabă să închidă uşile? Am pătruns cu prudenţă în prima încăpere şi am găsit-o. Totuşi, puteam să contăm pe faptul că cele patru feline, din moment în moment ne vor ataca. Am aşteptat o vreme, dar nu se întâmplă nimic. Casa părea părăsită. Am intrat în cea de-a doua încăpere. Nici aici, nici o urmă de Labuta şi tigrii săi!

— Să se fi ascuns sus, Mariane? l-am întrebat pe prietenul meu, întrucât tăcerea era suspectă.

— Nu cred, altfel şi-ar fi lăsat tigrii jos. Presupun mai degrabă că a fugit cu tigri cu tot.

Pongo o luase pe scări în sus. Şi biroul era gol. Pe măsuţa acestuia mai zăceau armele noastre, pe care Pongo ni le adusese şi ni le înmână. Acum nu ne mai temeam de nici un tigru. Am început să cercetăm casa cu temeinicie, dar totul rămase în zadar. Labuta dispăruse! Cum şi încotro reuşise să fugă acesta cu cei doi tigri?

Marian stătea în mijlocul camerei, uitându-se în direcţia uşii secrete, de unde duceau nişte trepte în pivniţă. Deodată el ridică privirea, zicând:

— Să coborâm din nou în pivniţă, Robert! Cred că nu am căutat bine de la început! Bănuiesc că din prima pivniţă se mai ramifică una!

— Pongo rămâne sus, în caz că vine Tinna, spuse uriaşul negru, care îl credea pe Tinna „agentul secret” capabil de orice. În pivniţă Marian cercetă încă o dată solul cu mare atenţie. În sfârşit, i se păruse că găsise ceva demn de luat în seamă, pentru că mă chemă la el. Podeaua era alcătuită din dale de piatră, puse strâns una lângă alta. Marian găsise un loc de unde lipsea patina cenuşie de mucegai, semn că se umblase pe acolo de curând. Prietenul meu îşi continuă drumul până găsise o trapă în podea. De îndată ce am deschis-o, ne-a întâmpinat un întuneric profund, pe care l-am risipit cu lumina lămpilor noastre de buzunar. Erau trepte acolo care duceau în adâncime.

— Ştii ce am găsit noi aici? mă întrebă Marian foarte bucuros.

— Un gang sub pământ, i-am răspuns eu imediat.

— Aşa este! Dar în acelaşi timp secretul insulei! Gangul acesta merge mai departe pe sub lac, până pe mal, chiar sub suprafaţa apei! Oamenii pe care i-am văzut dispărând fără urmă nu aveau decât să se scufunde pentru a căuta gangul, care printr-un dispozitiv anume împiedica pătrunderea apei.

— Crezi cumva că Labuta a construit gangul secret?

— Nu, Robert! Pe insula aceasta cu mulţi ani în urmă era construit un templu şi preoţii au prevăzut o ieşire în caz de urgenţă. Labuta l-a găsit şi l-a exploatat în folosul lui. Haide să urcăm din nou şi să percheziţionăm biroul cum se cuvine. Poate o să mai găsim câteva documente interesante.

Am potrivit la loc trapa în aşa fel încât să nu poată fi folosită de vreun musafir nepoftit, care ar fi apărut de dedesubt. Ne-am urcat din nou în birou şi ne-am apucat să-l cercetăm temeinic.

IV
ÎN VIZITĂ LA PIGMEI

AM GĂSIT MAI MULTE DOCUMENTE scrise pe care Marian le luă cu el. Unul dintre ele, pe care mi-l înmână, prezenta un loc însemnat cu o steluţă şi simboliza un templu, iar de la acesta era indicat gangul punctat, care ducea pe sub apele lacului, până la mal.

Prin urmare, Marian tot avusese dreptate cu presupunerile lui.

Întrucât nu am mai găsit nimic în casă ce putea să ne satisfacă curiozitatea, ne-am hotărât să părăsim insula. Înainte de asta, Pongo făcu încercarea de a ne găsi pistoalele cu gaz. Solul era foarte anevoios, iar crocodilii se retrăseseră. Deodată, Marian mă făcu atent că barca noastră cu vâsle nu mai era la locul ei.

— A luat-o Tinna! îmi spuse el, arătându-mi urmele lăsate pe nisip.

Deci pe acest drum dispăruse Tinna! Se punea problema numai dacă acesta se reîntorsese în Palembang pentru a-şi relua slujba sau nu!

Prin gangul subpământean am ajuns repede la mal, dar la părăsirea acestuia eram cu toţii uzi. Gangul avea la capetele lui două supape. Una dintre ele nu permitea accesul apei în tunel. Costumele noastre s-au uscat destul de repede, întrucât era deja dimineaţa devreme şi era foarte cald. După patru ore prânzeam pe iahtul nostru, deoarece Pongo se apucase de gătit şi o făcuse chiar cu rezultate excelente.

Puţin mai târziu, stăteam întinşi la soare în şezlongurile noastre, pufăind câte o ţigară. Acum îşi scoase Marian documentele pe care le luase din biroul lui Labuta şi le întinse pe toate pe o măsuţă alăturată. Câteva documente relatau despre prezenţa acestui popor legendar de pitici şi erau elaborate de însuşi Labuta, care descria acolo când şi cum i-a întâlnit el pe reprezentanţii acestor pigmei.

Într-o zi, se spunea acolo, a întâlnit adânc în interiorul insulei Sumatra, la vreo 200 de kilometri est de Palembang, un omuleţ, cam de statura unui copil, care se îndrepta direct spre el. Dar la înfăţişare, mers şi comportament, era asemeni unui adult. Nu era îmbrăcat cu nimic, avea o piele deschisă, roşie, iar părul îl purta lung. Omuleţul părea să alerge nepăsător spre el, până ce dispăru la un moment dat în desişul de pe malul unui lac. Patru zile a pândit acolo până a reuşit să localizeze alt pitic. Apoi după încă o încercare reuşi

să prindă pe unul dintre aceştia, deşi încercarea aproape că l-a costat viaţa.

Piticul dispunea de o ţeavă de aruncat, o sarbacană, cu care putea azvârli mici săgeţi otrăvite. Labuta descrise mai departe că nu putea înţelege limba acestora şi că s-a înţeles cu ei prin semne. Mica fiinţă se rugă pentru viaţa lui şi în schimbul acesteia i-a oferit un dar. Labuta l-a lăsat să plece şi l-a aşteptat două zile mai târziu, în acelaşi loc. Piticul a apărut din nou şi i-a adus un bol de aur, încât de abia îl putea duce. Între Labuta şi pitic s-a putut dezvolta un comerţ în toată regula. Cu acest prilej Labuta a aflat că piticii mâncau cu mare plăcere inimile animalelor. De aceea a adus de numeroase ori inimile animalelor ucise de el, primind în schimb aur.

Din raport se desprindea ideea că Labuta devenea tot mai lacom şi voia să posede tot mai mult aur. Aceştia îi dădeau numai dacă vor primi inimile unor oameni, în special ale unor femei albe. În schimbul acestora, Labuta urma să primească ceva cu totul deosebit.

Labuta comise o crimă. Fata fusese atrasă pe insulă cu ajutorul unui complice al său, căruia îi spusese despre înţelegerea cu piticii. Cadavrul n-a fost îngropat, ci dus în pădure în speranţa că animalele sălbatice îl vor lichida. Inima o duse piticului, care i-a dat o grămadă de aur pe ea.

El i-a propus lui Labuta o nestemată de mărimea unui pumn, dacă-i va aduce cinci inimi de fete. Labuta dorea acum să câştige piatra cu orice preţ. Lăcomia sa atinse apogeul şi nu s-ar fi dat în lături nici de la comiterea unei duzini de crime, doar pentru a obţine răsplata.

Nu fără a ne cutremura am citit jurnalul acestui om, care, deşi criminal, se vedea instruit şi cult.

— Vrei, într-adevăr, Mariane, să dai de urmele acestui popor de pitici? l-am întrebat eu în cele din urmă.

— Asta am hotărât demult! Cred că vom reuşi cu acest prilej să-l prindem pe Labuta, pentru a-l împiedica să comită şi alte grozăvii.

— Şi când vrei să pornim? Pentru cei 200 de kilometri, ai nevoie de cel puţin cinci zile.

— Mâine dimineaţă devreme părăsim iahtul! Pe John îl vom trimite înapoi cu o scrisoare la comisarul Rollow. Asta o va putea rezolva şi singur împreună cu Li Tan. Nu văd vreo altă ieşire, deoarece trebuie să-l oprim pe Labuta. Să ne grăbim să i-o luăm înainte!

— Vrei să-i raportezi lui Rollow evenimentele de pe insulă şi despre trădarea omului său Tinna?

— Da, Robert! Mai vreau ca Rollow să trimită forţe ca să ocupe insula pentru ca acesta să nu aibă aici un nou loc de retragere. Şi crocodilii trebuie împuşcaţi, nu sunt decât patru în total. Vreau mai departe ca Rollow să vină încoace şi să ne aştepte împreună cu John. Dacă vom izbuti să-l prindem pe Labuta, vreau să-l predau chiar aici şi să nu mă mai întorc la Palembang.

În dimineaţa următoare am pornit devreme. În Pongo şi Maha posedam acum doi apărători excepţionali, care ne protejau de foarte multe pericole. Marian îi dăduse lui John, marinarul nostru, toate informaţiile necesare precum şi o scrisoare pe care să o înmâneze căpitanului Rollow. De data asta am luat carabinele şi ne-am înţesat rucsacii cu provizii, ceea ce ne îngreuna destul de mult la mers.

Contam pe aceea că timp de douăsprezece zile sau chiar mai mult n-o să întâlnim vreo aşezare omenească şi deci trebuie să prevedem totul. Străbaterea junglelor de tot felul am zugrăvit-o destul în istorisirile anterioare, de aceea renunţ să o mai fac.

După cinci zile am ajuns în locul în care, potrivit descrierilor lui Labuta, trebuia să se fi întâlnit cu primul pigmeu. Locul, descris destul de bine, se găsea în mijlocul junglei, astfel încât am avut destul de lucru până am ajuns acolo. Poate că Labuta cunoştea un alt drum, întrucât conform celor spuse de el, fusese de mai multe ori aici. Pongo găsise după mai multe căutări locul unde un om îşi putea pregăti un loc de campare. După urmele lăsate în pregătirea bucatelor, puteai spune că fusese amplasat de către un alb. Băştinaşii din insulele Sunda au un fel de procedeu de a pregăti pietrele pentru vatra focului de gătit. Aici ne-am stabilit şi noi locul pentru tabăra noastră, lăsându-l de veghe pe Maha.

Pongo a căutat o plantă cu care ne-am frecat faţa şi mâinile. Sucul plantei avea un miros ascuţit dar foarte plăcut şi avea proprietatea de-a ţine la distanţă ţânţarii şi alte insecte supărătoare. Întrucât nu vroiam să dormim pe pământul gol, ne-am suit într-un copac înalt, din al cărui frunziş, crengi şi liane, ne-am făcut o platformă, care ne susţinu pe toţi. Pongo era expert în astfel de amenajări.

După lăsarea întunericului, ne-am suit în copac Maha a fost tras şi el sus de către Pongo Puteam să nu ne temem nici de muşcăturile şerpilor, deoarece zeama cu care ne unsese Pongo ţinea departe de noi şi reptilele.

Cu toate acestea, am vegheat cu schimbul, pentru a nu fi atacaţi de alte animale la fel de neplăcute. Când vor apărea

piticii, ceea ce presupuneam că se va întâmpla la lumina zilei, voiam să fim ascunşi şi să-i urmărim pentru a da de aşezarea lor în junglă. Noaptea s-a scurs în linişte. Micul dejun l-am luat la sol unde Pongo a aprins un foc mic pentru a ne fierbe ceaiul. Apă se găsea din belşug. Chiar în apropiere curgea un râuşor cu apă limpede, care avea un gust foarte plăcut.

Pongo şi cu Maha erau mereu la pândă, iscodind în toate părţile, pentru că piticii se puteau întoarce în orice moment. În acest caz, Pongo trebuia să-i urmărească şi să ne lase în urmă indicii clare, pentru a ne permite şi nouă să-l urmăm. Iarba înaltă şi tufele de ferigi, încă şi mai înalte, ne ofereau o bună ascunzătoare şi totodată un loc de observaţie. Ore întregi am aşteptat zadarnic şi eram pe punctul de a renunţa pentru a ne pregăti prânzul, cana Pongo ne făcu semn cu mâna. La o anumită depărtare apăru un străin dintre copaci. Acesta nu era pitic ci… Labuta. Mi-a fost teamă că acesta îşi va căuta vechiul loc de observaţie, pe care ni-l însuşisem noi acum, dar acesta se lasă jos, undeva la marginea râuleţului şi începu să privească înspre vest, ca şi cum ar aşteptat pe cineva din direcţia aceea.

Acum era imposibil să mai aprindem vreun foc şi trebuia deci să renunţăm la mâncarea caldă. Ne-am uitat curioşi spre Labuta. Care părea să fie foarte nervos. Se ridica din când în când de jos şi o lua pe malul râului, având totuşi grijă să nu se îndepărteze prea mult de locul pe care şi l-a ales. Se făcuse deja după-amiază şi deodată începu să se îndepărteze spre vest, dar după câţiva paşi se opri din nou. Piticul pe care probabil îl aştepta trebuia să fi sosit.

M-am îndreptat puţin de spate şi l-am văzut pe pigmeu care apăruse ca din pământ în faţa lui Labuta. Putea să tot aibă vreo şaizeci de centimetri înălţime, avea păr pe corp, dar pe cap nu. Fruntea sa era netedă şi bărbia de abia dezvoltată. Culoarea pielii destul de deschisă, nasul plat, sprâncenele groase, gâtul scurt în comparaţie cu braţele foarte lungi, exact aşa cum îi descrisese Labuta în însemnările sale. Era complet gol. După cum am aflat mai târziu, pigmeii sunt numiţi de către băştinaşi „*oran pendeh*”, ceea ce se traduce prin „om mic”. Ştiinţa admite că pigmeii sunt o verigă de legătură între oameni şi maimuţe sau, forme denaturate ale propriei noastre rase, care nu se trag direct din maimuţa.

Piticul părea să-l cunoască bine pe Labuta întrucât acum se întreţineau amândoi într-un limbaj vioi. Piticul scotea din când în când câteva sunete ascuţite prin care vroia să-şi exteriorizeze sau să-şi sublinieze spusele. Din semnele pe

care le făcea, se părea că Labuta nu a adus ceea ce a promis. De aceea piticul era foarte supărat şi se întoarse pe călcâie, dorind să dispară, dar Labuta l-a înşfăcat repede, ţinându-l strâns. Pigmeul vroia să se apere, iar trăsăturile sale s-au înăsprit de furie.

Labuta îl ridică sus pe pitic privindu-l râzând. Piticul purta în jurul şoldului legat un săculeţ. În timp ce Labuta îl privea râzând, mâinile pigmeului alunecară în pungă şi apoi izbucni imediat strigătul de furie al lui Labuta, care-l lăsă pe interlocutorul său jos. Acesta vru ca să se îndepărteze repede, dar părea rănit, cu faţa schimonosită de durere şi căzu la pământ. Labuta îşi scoase la rândul său cuţitul de la cingătoare şi vru să dea cu el lovitura de moarte.

Tocmai în clipa în care vru să-şi ducă la îndeplinire intenţia, răsună împuşcătura din pistolul lui Marian şi cuţitul zbură undeva prin aer. Descumpănit, Labuta privea la mâna sa însângerată, începu apoi să tremure şi se prăbuşi încet la pământ.

Într-o clipă am fost la locul scenei. Labuta, în crampele morţii voi să-l distrugă pe micul potrivnic, dădu să-l apuce, dar a trebuit să intervenim noi pentru a-l elibera. Rana de moarte pe care o căpătase Labuta nu provenea de la pistolul lui Marian ci de la una din săgeţile piticului, pe care le purta asupra sa.

Marian îl examină pe pigmeu, constatând că acesta picase foarte nefericit, scrântindu-şi câteva oase. Am încercat să i le îndrept, după care durerile îl mai lăsară pe pigmeul astfel molestat. Era de înţeles că durerile vor mai persista o vreme şi că încă nu trecuse de ceea ce era mai rău. Pigmeul încercă să ne spună ceva cu vocea sa ascuţită, dar fireşte că nu am înţeles nimic. Poate voia să ne mulţumească pentru ajutor. Marian începu la rândul lui o „convorbire" cu piticul, care înţelese repede ce voia de la el. Acesta scutură cu putere capul fiind total împotrivă de a ne duce în satul lor. Arată însă că noi îl puteam aştepta aici, el se va întoarce repede pentru a aduce ceva. De îndată ce omuleţul dispăru am aşteptat puţin, după care l-am pus pe Maha şi pe Pongo să-l urmărească. Marian îl chemă înapoi, deoarece nu vroia decât ca ghepardul să se obişnuiască cu mirosul pigmeilor, pe care poate împrejurările ne vor sili să-i vizităm.

După două ore pigmeul apăru din nou şi aduse un bulgăraş cu el pe care ni-l făcu cadou. Era aur pur şi mă întrebam dacă piticii cunoşteau valoarea acestuia.

Marian îi mulţumi zâmbind, dar piticul încercă să se târguiască cu el. Ne făcu şi nouă oferta cu inimile de oameni. Marian îi promise în aparenţă tot ce acest a-şi dorise, astfel că piticul se retrase mulţumit.

— Crezi cumva, Mariane, că vom găsi singuri satul pigmeilor? Păcat că nu am luat cu noi nici un aparat de fotografiat!

— Mai întâi trebuie să pregătim „cina", mai ales că am sărit prânzul. Apoi ne vom retrage în „vila" noastră, iar mâine după-amiază vom vizita satul pigmeilor.

— Să sperăm că aceştia nu se vor arăta foarte duşmănoşi cu noi şi nu ne vor primi cu săgeţi otrăvite! N-aş vrea să sfârşesc ca şi Labuta.

— Nici eu, Robert! Dar aş vrea să-i cunosc pe aceşti pigmei interesanţi.

Pongo săpă pentru Labuta un mormânt. Am rostit o rugăciune, după care mormântul săpat de Pongo fu acoperit. (Noi purtăm întotdeauna în bagajele noastre o lopată demontabilă, iar în junglă ne-a adus numeroase servicii în timpul peripeţiilor noastre).

De îndată ce ne-am întors la locul nostru pe care ni-l amenajasem drept lagăr, am putut constata încă din depărtare că avem musafiri. Cel puţin o duzină de pitici se aşezaseră în jurul focului, printre care şi cunoştinţa noastră, care se pare că se bucura de o oarecare prestanţă în rândurile celorlalţi. Când piticii l-au zărit pe Pongo şi pe Maha au sărit înspăimântaţi în sus. Fiecare dintre pitici ţinea ceva ca un beţişor în mână. Marian îi făcu semn lui Pongo să rămână în spate cu Maha şi abia apoi se îndreptă calm înspre grupul de pigmei. Ne-am aşezat jos pe pământ şi i-am rugat prin semne şi pe pitici să procedeze la fel.

În timp ce Marian se angajă într-o discuţie pe cont propriu cu piticii, dusă mai mult prin semne.

Eu am avut tot timpul să-i examinez cu atenţie. Am luat de la unul dintre pitici, „beţişorul" din mână şi l-am examinat cu atenţie. O astfel de armă n-am mai avut prilejul să văd până acum. Sus era scobită, dar mânerul de jos, masiv. Dintr-o parte laterală putea fi umplut spaţiul gol cu o mică săgeată cu otravă, săgeată cioplită din lemn. Acum putea fi folosită ca o praştie. După cum am remarcat mai târziu, piticii îşi câştigaseră o adevărată îndemânare în a nimeri cu precizie orice ţintă. Ne-am exprimat încă o dată dorinţa de a vizita satul lor, dar am fost din nou întâmpinaţi cu un refuz energic. Ne-au ameninţat chiar că în acest caz vor face uz de armele lor.

Marian râse şi le arătă pistoalele sale, pe care piticii le priviră la rândul lor cu mult interes. Prietenul meu arătă înspre o creangă mare şi noduroasă, care crescuse pe unul dintre copaci, ridică pistolul şi creanga uscată căzu îndată la pământ.

Efectul împuşcăturii fu devastator. Câţiva pitici căzură pe spate, privindu-ne îngroziţi. Marian îi linişti şi le arăta creanga căzută la pământ. Doi pitici o aduseseră încoace privind-o cu mult interes, iar Marian făcu din nou încercarea de a primi permisiunea pentru vizitarea satului În acest timp se juca nepăsător cu pistolul în mână. Piticii se sfătuiră o clipă privind chiorâş spre arma prietenului meu. În cele din urmă cunoştinţa noastră ne făcu cunoscut că a doua zi dimineaţa vom fi luaţi pentru a le vizita satul.

Puţin înainte de apusul soarelui, piticii au dispărut. Ne-am căţărat după ce am cinat în culcuşul nostru din frunze şi crengi, unde am petrecut noaptea în linişte. În dimineaţa zilei următoare am aşteptat zadarnic apariţia piticilor sau măcar a cunoştinţei noastre. Ei nu apărură până la amiază. Marian îmi spuse:

— Piticii ne-au păcălit! Sigur se tem pentru locuinţele lor. O să-i căutăm zadarnic.

— Nu crezi că Maha va găsi şi singur drumul până în satul lor?

— Cred că vom găsi satul părăsit. Poate că vom găsi ceva de văzut, ceea ce n-au reuşit piticii să ascundă. O să pornim după prânz să le căutăm satul. Dacă avem noroc, ne întoarcem imediat pe iahtul nostru, unde să sperăm că îl vom găsi şi pe comisarul Rollow.

Maha găsi urma piticilor destul de repede şi ne conduse cam o oră încheiată prin desişurile junglei. Am dat de tot felul de trunchiuri în verdeaţă pe care numai piticii le-ar fi putut face. Nu puteam să trecem prin ele şi acum înaintam foarte încet, întrucât trebuia să evităm orice zgomot. Voiam să-i pândim şi să-i surprindem pe pitici fără ca ei să ne simtă.

Pongo o luă cu Maha doi metri înainte şi ne deschise drumul. Deodată, el ridică mâna, arătă înainte şi zâmbi. Când am ajuns lângă el ne-am uitat prin frunziş şi am văzut într-un luminiş câţiva pitici care se întreţineau într-un limbaj foarte animat.

Pongo a rămas cu Maha în spate în timp ce noi ne-am apropiat de marginea luminişului. Iarba înaltă şi ferigile ne mascau destul de bine. Curând am ajuns într-un loc care ne oferea o perspectivă mai largă. În jurul luminişului am zărit mai multe movilite de pământ, nu mai înalte de 80-90 de centimetri. Acestea erau locuinţele piticilor! Fiecare moviliţă de pământ avea o deschizătură în faţă. Dintr-una ieşea, târându-se afară, o mică fiinţă. Era vorba de o femeie care se bucura de o mare prestanţă în rândurile piticilor masculi, pentru că aceştia au sărit cu toţii în picioare şi au început să-i vorbească cu însufleţire.

Femeia pitic începu să dea indicaţii. Unii dintre pitici au sărit în picioare şi au început să aducă diferite obiecte. Aduceau lemn şi în mici butoiaşe cu apă. Ţineau în mâini şi două păsări pe care le depuseră jos, lângă movilita tinerei doamne.

Din alte moviliţe ieşiră la iveală alţi omuleţi, bărbaţi şi femei, care o salutau plini de respect pe cea care stătea în faţa lor şi despre care bănuiam că este regina satului.

Deodată, izbucni printre piticii din luminiş o vie însufleţire. Toţi au început să alerge şi au dispărut curând sub moviliţele de pământ. Să ne fi remarcat în cele din urmă prezenţa? M-am uitat întrebător la Marian şi am văzut că privirea lui devenise fixă şi direcţionată spre dreapta. De asemenea, mi-am îndreptat şi eu privirea pe direcţia ochilor

lui Marian şi am văzut, la nici patru metri depărtare de noi, un uriaş piton. Era în drum spre satul piticilor, de unde dorea să-şi ia o victimă. Acum îi stăteam noi în drum şi puteam să scăpăm de el numai printr-o fugă grabnică. Apreciam lungimea lui la şapte metri. „Îmbrăţişarea" acestuia ar fi fost mortală, chiar şi pentru un om obişnuit, darămite pentru piticii ăştia! Deşi nu sunt otrăvitori, presiunea acestora ar zdrobi oasele oricui.

Ne-am retras puţin şi am sărit deodată în sus. Pitonul începu să ne urmărească Ne-am retras până în zona lui Pongo, care mai venise de hac şi altor şerpi numai cu cuţitul său. Acesta se pricepea de minune să lupte cu ei. Nu voiam să ne trădăm trăgând cu arma şi i-am indicat lui Pongo să-l omoare fără zgomot. Pongo dădu numai din cap, în timp ce Marian îi şopti câteva cuvinte. Îşi trase uriaşul său cuţit de spintecat rechini şi dispăru.

L-am urmat fără întârziere şi am văzut cum deodată stătea chiar în faţa şarpelui. Deodată se repezi şi îi reteză acestuia capul dintr-o lovitură, o singură lovitură puternică şi bine ţintită.

Corpul şarpelui începu un dans turbat de încolăciri. Pongo trebuia să se ferească din calea lui repede. Nu dură mult până ce zvârcolirile încetară şi abia atunci ne-am apropiat de el şi l-am examinat şi noi. Într-adevăr, avusese o lungime chiar mai mare de şapte metri.

După acest incident ne-am strecurat din nou la marginea luminişului, pentru a-i observa pe pitici. N-am mai văzut nici o mişcare, semn că stăteau pitiţi în muşuroaiele lor de pământ şi nu mai îndrăzneau să iasă. Două ceasuri am aşteptat zadarnic numai să se petreacă ceva până ce Marian se ridică şi pătrunse în luminiş. L-am urmat repede, dar acesta îmi spuse spre surprinderea mea:

— Şarpele ne-a jucat un renghi nedorit, piticii au plecat. Aceştia şi-au părăsit în mare grabă muşuroaiele lor de pământ şi au intrat în apa râuleţului pentru a nu lăsa urme. Poate că au observat prezenţa noastră deopotrivă cu a şarpelui şi acum se tem atât de noi, cât şi de reptilă. N-are nici un rost să-i urmărim, deoarece aceştia vor fi şi mai precauţi decât înainte şi în caz că se vor simţi ameninţaţi, nu vor ezita să facă uz de săgeţile lor otrăvite. Asta n-aş dori să se întâmple.

Am cercetat muşuroaiele a căror deschizături le-am lărgit oarecum. Interiorul nu era mai mare decât un stat de om în lungimea lui. Deşi piticii au plecat în mare grabă, n-au lăsat

nimic din ce era demn de luat. Au luat totul cu ei. Ne-am convins că avutul lor constă doar din cele necesare traiului.

Nu mai aveam ce căuta aici, aşa că am luat drumul înapoi înspre iahtul nostru, unde am ajuns fără întâmplări deosebite, după câteva zile. John şi-a îndeplinit misiunea foarte bine şi acum pe iaht ne aştepta comisarul Rollow, căruia i-am povestit amănunţit toate peripeţiile noastre. Acesta făcu în cabina iahtului un protocol pe care l-am semnat cu toţii.

Labuta era mort, dar Tinna deţinea încă postul de „agent secret". El se întoarse în Palembang şi îl înştiinţase pe comisar că l-am minţit şi că ne-am întors în secret pe insulă. Probabil că făcusem front comun cu Labuta şi că el, Tinna, reuşise să omoare doi dintre complicii lui Labuta.

Când John îl căutase pe Rollow în oraş, Tinna nu fusese prezent, aşa că nu aflase de sosirea acestuia. Comisarul fu foarte uimit de ce-i scrisesem şi părăsi oraşul imediat ce primise scrisoarea noastră.

— Cum să-l dovedim pe Tinna, domnule Farrow? Nu aveţi nici o dovadă palpabilă împotriva lui! spuse Rollow în încheiere.

— L-am putea dovedi numai dacă am spune că l-am luat pe Labuta prizonier. Poate în felul acesta se trădează singur, veni răspunsul lui Marian.

— Păcat că poporul acesta de pigmei şi-a părăsit locul său de baştină. Acum nu mai există nici o dovadă că un astfel de popor ar fi putut exista în Sumatra.

— Şi eu am auzit de asta, dar m-am îndoit întotdeauna de veridicitatea zvonurilor, declară comisarul.

— Există mai multe triburi de astfel de pitici, domnule comisar. Aţi auzit poate de DOX-ul căpitanului german Farrow.

— Bineînţeles, domnule Bertram. Căpitanul german a fost căutat multă vreme de autorităţile engleze şi franceze ca o pasăre rară, dar până acum a reuşit mereu să scape. Eu personal îl respect foarte mult, deoarece unde apare, îi ajută pe cei nefericiţi.

— Căpitanul Farrow mi-a povestit el însuşi unele dintre peripeţiile şi aventurile sale. Aşa a întâlnit el pe Insula Tigrilor din Ceylon un popor de pigmei care-şi aleseseră să trăiască în copaci. Poate că vom avea noi înşine timp să vizităm Insula Tigrilor, pentru a căuta acest misterios popor.

— Aş vrea să duc o viaţă ca a dumneavoastră domnilor, oftă comisarul Rollow. Călătoriţi încoace şi încolo, după dorinţă, trăiţi întâmplări interesante, rămâneţi mai mult oriunde vă place. Noi trăim ani de-a rândul în acelaşi oraş şi

murim mai mult sau mai puţin în fiecare zi, la serviciu nostru plictisitor.

— Chiar aşa de idilică nu-i nici viaţa noastră de globetrotter, domnule comisar, zâmbi Marian. Am ajuns deseori în situaţii dintre cele mai periculoase şi am fi murit demult dacă nu i-am fi avut alături de noi pe credinciosul nostru Pongo şi ghepardul nostru de încredere Maha.

— Mi-ar plăcea să pornesc chiar eu în căutarea acelui popor misterios de pitici, spuse deodată Rollow. Voi raporta autorităţilor că dumneavoastră aţi descoperit acest neam de pigmei, dar aceştia au dat bir cu fugiţii. Poate voi căpăta permisiunea de a organiza chiar eu o astfel de expediţie.

Marian se mulţumi să zâmbească ca pentru sine, întrucât se vedea clar cât de tare îl cuprinsese dorul de aventură pe comisar. Ne-ar fi însoţit chiar de pe acum în toate peregrinările noastre.

— Unde intenţionaţi să o apucaţi acum, după ce veţi părăsi oraşul Palembang? se interesă Rollow mai departe.

— Mai avem ceva de rezolvat în Batavia, răspunse Marian. Apoi unde vom mai pleca de acolo, nici noi nu ştim. Poate că din Java vom pleca spre Borneo. Dacă nu se va întâmpla nimic neprevăzut.

Urmă o pauză.

— Aş vrea să vă rog să-mi faceţi un serviciu, continuă Marian. Echipajul nostru constă dintr-un cârmaci, John şi un băiat chinez, Li Tan. Dar întrucât de multe ori suntem noaptea pe drum, avem nevoie de un om de încredere. Puteţi să ne indicaţi vreun om care să ştie ceva din nobila artă a navigaţiei?

— Depinde, domnule Farrow, de ce fel de om aveţi nevoie. Dacă doriţi un om tânăr, îndrăzneţ sau un om mai în vârstă, experimentat şi înţelept. Cunosc în Palembang un fost căpitan, de fapt un compatriot de-al dumneavoastră, numit Hoffmann. Acesta ar prelua cu siguranţă un vas mai mic. Dacă îl angajaţi, veţi dobândi nu numai un marinar experimentat, ci şi un camarad bun la bord.

— Cât de în vârstă este acest Hoffmann, domnule comisar?

— În jur de patruzeci de ani. Este în putere ca un tânăr în floarea vârstei şi este specialist în meseria lui.

— Foarte bine, domnule comisar. Vom căuta să-l vedem pe acest om. Nu vrem să ne petrecem tot timpul pe iaht, dar vreo câteva luni tot vom mai fi siliţi să navigăm, mai ales că dorim să vizităm un întreg şir de insule. Dacă mai târziu vom

fi nevoiţi să petrecem mai mult timp pe uscat, se va găsi şi pentru omul nostru ceva util de făcut.

Ideea lui Marian de a angaja un marinar bun, un căpitan la bord, era foarte bine venită, întrucât noi nu eram marinari experimentaţi şi am avut până acum un noroc cu vremea. Dacă era să vină un uragan, doar un căpitan cu experienţă ar fi putut-o scoate la capăt.

Comisarul Rollow ne-a rugat să nu ne aruncăm ancora direct în portul Palembang, ci undeva mai înainte. Voia să-l demaşte pe Tinna şi de aceea nu dorea să apărem prematur, avertizându-l prin prezenţa noastră.

V
DEMASCAREA LUI TINNA

CU DOI KILOMETRI ÎNAINTE DE ORAŞ am aruncat ancora şi ne-am strecurat nevăzuţi în biroul lui Rollow. Tinna nu se întorsese din expediţiile sale şi de aceea comisarul trimise pe unul dintre oamenii săi pentru a-l ruga să vină în clădirea poliţiei pe căpitanul Hoffmann.

O oră mai târziu apăru şi acesta şi întrebă uimit despre ce este vorba. Rollow ne făcu cunoştinţă şi spuse pe un ton glumeţ:

— N-ai avea chef, domnule căpitan, de a comanda din nou un vas?

Chipul căpitanului foarte serios şi foarte crispat până acum, se lumină dintr-o dată. Cu o emoţie de abia stăpânită întrebă imediat:

— Dacă aş avea chef? Şi încă cum! M-am săturat de viaţa pe uscat şi aş vrea să o părăsesc cât mai repede cu putinţă. V-aş fi profund recunoscător dacă mi-aţi oferi posibilitatea de a-mi relua vechea îndeletnicire. Dar domnii armatori nu mai vor să ştie nimic despre mine!

— E vorba despre cei doi domni prezenţi aici, domnule căpitan, ale căror nume le cunoaşteţi deja. Posedă un mic iaht şi caută un căpitan destoinic. Le-am propus să convenim împreună asupra problemei.

Căpitanul Hoffmann îmi devenise imediat simpatic. Cu o privire foarte serioasă se uită la noi, spunându-ne:

— Este adevărat, domnilor, că aş putea relua serviciul de marinar pe vasul dumneavoastră? Am cele mai bune referinţe şi doar din motive familiare m-am retras din marină. Dacă mă veţi angaja, mă voi strădui să vă câştig cât mai repede încrederea.

— Sunteţi compatriotul nostru, îi spuse Marian căpitanului, uimit acum de faptul că acesta i se adresase în limba germană şi comisarul Rollow v-a recomandat. Vă angajăm începând de azi ca şi căpitan al iahtului nostru. Când puteţi veni la bord?

— Imediat, domnule Farrow! Acum înţeleg mai bine. Sunteţi prin urmare acei domni Farrow şi Bertram despre care ziarele au scris atât de mult în ultimele zile! Vă mulţumesc pentru încrederea acordată şi voi fi fericit să servesc pe vasul dumneavoastră!

Ne strânse mâinile cu putere. Cu Rollow făcu în acelaşi fel.

— Când trebuie să mă prezint pe iaht, domnilor?

— Împachetaţi-vă liniştit lucrurile acasă, domnule căpitan. Dacă peste două ore veţi fi aici va fi excelent. În acest timp, vom încerca să mai rezolvăm aici o problemă. Aşadar ne revedem peste două ore.

Căpitanul Hoffmann părăsi încăperea.

— Ei, sunteţi mulţumiţi, domnilor? ne întrebă comisarul după ce se închise uşa în urma căpitanului.

— Cred că nu puteam găsi un om mai bun, domnule comisar. Dar să revenim la subiectul anterior. Ce facem dacă nu apare Tinna? Ce are acesta de făcut în afara oraşului?

— Este în urmărirea unor conspiratori care îşi au ascunzişul tocmai în regiunea aceasta, unde se întâlnesc săptămânal. Să sperăm că nu aparţine el însuşi acestora, ceea ce aş putea uşor presupune de acum.

— Dacă Tinna s-a obişnuit cu jocul dublu, nu-i exclus, domnule comisar!

— Dacă se întoarce ne vom ascunde după uşa de acolo. Apoi puteţi să-i puneţi întrebări. Noi vom apărea la sfârşit pentru ca să-i facem o surpriză.

Aţi lăsat o vorbă portarului ca să vă anunţe când se întoarce Tinna?

— O s-o facă în orice caz. Dar aş mai putea să-i spun să nu-i trădeze lui Tinna prezenţa dumneavoastră aici.

În timp ce Rollow îi telefonă portarului, acesta tocmai îl anunţă că Tinna venise. Ne-am ascuns repede şi nu mult după aceea Tinna intră în cameră, anunţând că făcuse descoperiri importante. Cinci kilometri în afara oraşului se afla o casă în pădure, singuratică, ce noaptea era vizitată de o grămadă de oameni. ÎI rugă pe comisar să-l însoţească noaptea viitoare pentru a i-o arăta.

Rollow dădu din cap în semn că acceptă.

— Acum, povesteşte-mi, te rog, ce au făcut domnii Farrow şi Bertram pe insulă.

— Da, presupun aproape cu certitudine că au făcut front comun cu Labuta. Mi s-a părut ciudat că au dispărut aşa brusc din oraş şi v-au trimis o scrisoare prin care anunţau că renunţă la caz. A fost o comedie. Eu însumi am alergat la lac şi i-am văzut pe insulă, după ce au schimbat semnale. Imediat după aceea a apărut o barcă ce i-a dus pe insulă. Eu însumi am reuşit să ajung acolo cu una din bărcile cu vâsle ascunse ale poliţiei. Aici am reuşit să-i surprind pe cei doi pe insulă. Într-un schimb animat de focuri am reuşit să scot din luptă doi bandiţi. Labuta cu cei patru tigri ai săi şi cu cei doi aventurieri au scăpat cu fuga. Cred însă că se vor întoarce din nou pe insulă.

— Asta nu mai cred, Tinna, deoarece Labuta a fost arestat.

Pielea lui Tinna îşi schimbă culoarea în ciuda faptului că era colorată. Am putut vedea acest lucru printr-o crăpătură a uşii în spatele căreia ne ascunsesem.

— L-aţi… arestat… pe, pe… Labuta? bâlbâi descumpănit Tinna.

— Se înţelege, dar din cauza asta nu trebuie să te sperii atât de tare Domnii Farrow şi Bertram mi l-au adus încoace şi vor sosi imediat şi ei la faţa locului cu acesta. Spuneau de o surpriză pe care mi-o rezervă!

Buimăcit, Tinna stătea în faţa superiorului său, nemaiştiind ce să spună. În cele din urmă îşi veni în fire şi continuă:

— Cei doi aventurieri îndrăznesc să se arate aici şi să-l predea pe Labuta? Atunci, domnule comisar trebuie să-i arestaţi şi pe aceştia, fiindcă au tras asupra mea. Numai printr-o întâmplare fericită am putut scăpa cu viaţă.

— Ştii, Tinna, ce mi-au spus aceşti doi domni? Nu vreau să-ţi spun chiar acum. Îi aştept să apară în orice clipă de acum şi-i vei putea acuza cu ei de faţă.

— Aşa voi şi face, domnule comisar! Vă rog acum să-mi permiteţi să fug repede până acasă. Mă întorc repede. Dacă domnii aceştia vin între timp, reţineţi-i până ajung şi eu.

Tinna vru să se îndepărteze repede, dar comisarul îi făcu semn să se apropie.

— Rămâi te rog mai bine aici, Tinna! S-ar putea să nu te mai întorci atât de repede. Domnii aceia sunt aici!

La ultimele vorbe ale comisarului am apărut de după uşa unde ne ascunsesem şi am blocat uşa astfel încât Tinna avea retragerea tăiată. Acesta a tresărit puternic şi ne privea total debusolat.

— Ei, acum, povesteşte-ne te rog, încă o dată Tinna cum s-au petrecut lucrurile pe insulă! zâmbi Rollow.

Tina tăcea însă, căutând zadarnic o cale de scăpare. În cele din urmă, spuse aproape sfidător:

— Unde l-au prins domnii pe Labuta, domnule comisar?

— În junglă, la tribul de pigmei, despre care ştii la fel de bine! Gata cu minciunile, Tinna şi admite că ai lucrat cu Labuta împreună. Domnul Farrow are documente compromiţătoare în acest sens.

Tinna însă continua să nege totul şi prezentă ce s-a întâmplat ca pe o eroare de-a noastră de interpretare. Nu recunoscu că el însuşi a fost acela care ne petrecuse frânghiile în jurul gâtului. În cele din urmă, comisarul ordonă la doi subalterni să-l scoată din birou.

— Aş vrea, domnilor, să mai rămâneţi încă o zi în Palembang. Pentru a-i dovedi sau pentru a-i smulge o mărturie lui Tinna. Fără mărturia dumneavoastră, nu putem să-i facem nimic. Unde sunt tigrii lui Labuta, domnilor?

— Nu ştim să răspundem nimic la asta!

Mai târziu, la propunerea lui Marian, ne-am dus să vedem casa singuratică din pădure. Aici am putut surprinde patru oameni, care stăteau de multă vreme sub bănuiala că ar fi conspiratori. Rollow găsi destule dovezi precum şi o listă cu nume printre care şi… Tinna.

Acum Rollow poseda destule dovezi împotriva lui. Când, la urmă am găsit într-o cuşcă mare, în spatele casei, pe cei patru tigri domesticiţi ce aparţineau lui Labuta, cercul de dovezi împotriva lui Tinna se închisese. Comisarul arestă astfel câţiva membrii marcanţi ai conspiraţiei.

Când, către seară, ne-am reîntors la sediul poliţiei, căpitanul Hoffmann aştepta de multă vreme sosirea noastră. L-am trimis imediat cu o scrisoare pentru John la iahtul nostru. În scrisoare făceam cunoscut că de acum Hoffmann va fi căpitanul iahtului. Pe John îl numisem timonier, ridicându-i corespunzător leafa. Căpitanul Hoffmann primise prima misiune de a aduce iahtul în port şi de a ne aştepta acolo.

Am petrecut o seară împreună cu comisarul Rollow, care printre altele a vrut să ştie mai multe întâmplări din viaţa noastră. Dintre toate a manifestat un interes deosebit pentru aventurile întâmpinate de noi în Kota Radja.

Pe la miezul nopţii ne-am reîntors pe iaht, unde căpitanul Hoffmann ne-a întâmpinat cu o faţă radiind de bucurie.

Iahtul îi plăcuse foarte mult, astfel încât vroia să rămână pe veci căpitanul nostru, mai ales că se înţelesese de la bun început foarte bine cu John, acum timonierul nostru. John se bucurase şi el de sosirea căpitanului, întrucât acum puteam să-l mai luăm şi pe el ocazional în escapadele noastre. De fapt, căpitanul Hoffmann şi John se cunoscuseră înainte. John fusese angajat pe un vapor al cărui căpitan fusese chiar Hoffmann. Când acest vapor s-a scufundat, John se dovedise unul dintre cei mai curajoşi şi mai destoinici membri ai echipajului. Şi noi, de când îl cunoşteam, puteam depune, mărturie în acest sens.

În dimineaţa aceea am părăsit degrabă portul Palembang şi, parcurgând trecătoarea Bangka, ne-am îndreptat spre Java.

Sfârşitul volumului: **OSÂNDIŢI LA MOARTE.**

În numărul următor:

OCNAŞI ÎN NUMEA.

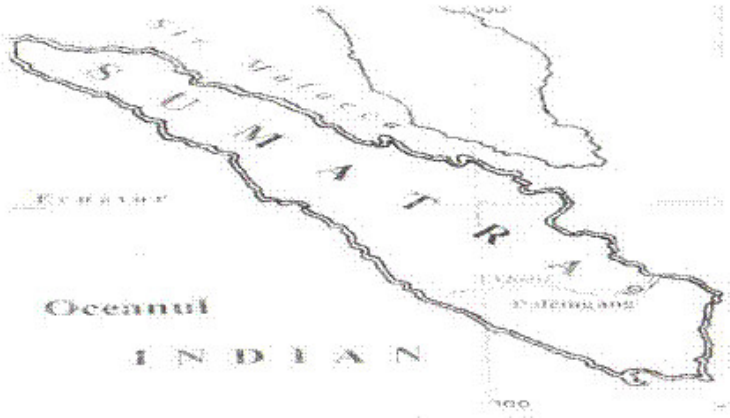
SUMATRA
Oceanul
INDIAN

Indonezia şi Sumatra

Indonezia este o ţară insulară, formată din aproximativ 13700 de insule şi insuliţe, din care circa 6000 sunt locuite. Suprafaţa este de 1,9 milioane km şi populaţia de 240 milioane locuitori (a patra din lume). 85% de religie mahomedană, făcând din Indonezia cea mai mare ţară islamică de pe glob.

Insulele indoneziene se întind pe 5000 km pe direcţia E – V şi pe 2000 km pe direcţia N – S. În compunerea Indoneziei intră insula Kalimantan (împărţită cu Malaiezia şi sultanatul Brunei, 540000 km²), Sumatra (470000 km²), Sulawesi (189000 km²), vestul insulei Noua Guinee, insulele Sondele Mici şi Sondele Mari şi insula Maluku).

Teritoriul este muntos, de origine vulcanică, Indonezia situându-se pe Centura de Foc a Pacificului Tot aici se află cel mai celebru vulcan din lume, Krakatau sau Krakatao. Erupţia acestuia din 26 august 1883, urmată de explozia care a aruncat în aer două treimi din insula cu acelaşi nume, a fost cea mai mare din epoca modernă. A fost auzită la o distanţă de peste 3000 km, iar cenuşa s-a înălţat la o altitudine de 27 km, de unde s-a lăsat până la o distanţă de 6000 km. Valul tsunami iscat a avut o înălţime de 37 de metri şi a provocat 36000 de victime.

La mai bine de o sută de ani, la 26 decembrie 2004, un alt val tsunami, provocat de un cutremur submarin, 3 făcut peste 200000 de victime, majoritatea din Indonezia (aproximativ 130000).

În primele secole. Indonezia este dominată de cultura indiană, de regatul Srivijaya (sec, VII – XIV). În secolele XIII – XVI, islamul pătrunde devenind religia dominantă, mai puţin în Bali, care rămâne dominată de hinduism. În 1511. Portughezii stabilesc centre comerciale la Malacca, urmaţi de olandezi (1596) şi englezi (1600). În 1610 olandezii i-au silit pe portughezi să se retragă în estul Timorului, rămânând să se confrunte cu englezii pentru poziţia dominantă în arhipelag (1610-1623) Până în secolul XX, olandezii exploatează nestingheriţi resursele indoneziene. Cu toate acestea, o mişcare de gherilă exista încă din 1825.

Indonezia a fost ocupată de japonezi în al doilea război mondial (din 1942 până în 1945) După capitularea Japoniei, Sukamo proclamă independenţa, olandezii se opun şi începe un conflict de patru ani care se va încheia în noiembrie 1949 cu recunoaşterea independenţei sub preşedinţia lui Sukarno.

Administraţia acestuia a fost marcată de ineficienţă, corupţie şi haos. În 1962, el a trimis paraşutişti în Noua Guinee Olandeză, forţând olandezii să cedeze provincia sub administraţia ONU, apoi, în urma unui referendum, această provincie intră în componenţa Indoneziei sub numele de Irianul de Vest, schimbat ulterior în Papua în scurtă vreme, izbucneşte o gherilă ce urmăreşte independenţa Irianului de Vest.

În 1965, o lovitură de stat comunistă face necesară intervenţia armatei, care îl aduce în prim plan pe generalul Suharto în acea perioadă se estimează că peste 750000 de persoane şi-au pierdut viaţa. În 1967, Suharto îl înlocuieşte pe Sukarno la conducere şi rămâne preşedinte până în 1998, când demisionează în urma protestelor studenţeşti.

În 2002 îşi dobândeşte independenţa Timorul de Est, colonia portugheză ocupată între 1975-1976, dar care nu a încetat să se opună ocupaţiei. Timorul de Est a devenit astfel cel mai tânăr stat de pe harta lumii.

În insula Sumatra se află unul dintre cele mai mari parcuri din lume, Leuser Naţional Park. Aici este teritoriul urangutanilor, gibonilor, tigrilor, elefanţilor şi rinocerilor de Sumatra. Tot aici, în junglele impenetrabile ce acoperă această insulă, au fost descoperite triburi de pigmei, foarte asemănători cu rudele lor aflate în număr mai mare în Africa Ecuatorială Aceşti pigmei asiatici mai pot fi găsiţi şi în Filipine (insula Luzon), Ceylon (Sri Lanka), dar în număr redus mai pot fi întâlniţi şi în alte regiuni din Asia şi Oceania.

Bătălia de la Halhin Gol (20-31 august 1939)

Armata Roşie pătrunde pe teritoriul Mongoliei în urmărirea ruşilor albi în lunile iunie iulie ale anului 1921. Transformând această ţară într-un protectorat sovietic. De cealaltă parte, Japonia ocupă Manciuria zece ani mai târziu, transformând-o în statul marionetă Manchuko şi îşi continuă avansarea în interiorul Chinei. Era inevitabil ca cele două puteri să ajungă la conflict.

Primele incidente la graniţa devenită comună au avut loc în 1938, bătălia de la lacul Khasan desfăşurându-se între 29 iulie şi 9 august. Tensiunile au continuat, ajungând la apogeu un an mai târziu. După câteva ciocniri şi recunoaşteri reciproce în luna mai, la 1 iulie 1939 japonezii avansează şi reuşesc să treacă râul Halka. Dar în seara de 3 iulie, trupele sovietice conduse de generalul, viitor mareşal. Gheorghi Jukov, reuşesc să-i respingă înapoi până la râu. La jumătatea lui august, sovieticii consideră că a sosit momentul decisiv. Jukov desfăşoară la Halhin Gol aproximativ 50000 de soldaţi sovietici şi mongoli din Corpul Special 57. Cu cavaleria mongolă protejându-i flancurile.

În zorii zilei de 20 august, 150 de bombardiere se reped asupra poziţiilor japoneze, a rezervelor din spatele frontului şi a liniilor de comunicaţii. Blindatele sovietice însoţite de infanterie au atacat flancurile japonezilor reuşind să-i încercuiască. Timp de cinci zile. Japonezii au încercat să spargă încercuirea, refuzând capitularea, dar au fost nimiciţi de artileria lui Jukov. La 31 august, trupele sovietice revin la vechea frontieră, iar la 16 septembrie se semnează un acord de încetare a focului.

Bătălia de la Halhin Gol a fost prima demonstraţie de Blitzkrieg (război-fulger), aplicată de sovietici cu zece zile înainte de invazia Wehrmachtului în Polonia. Aceeaşi tactică, de lovituri combinate executate de divizii de blindate susţinute de aviaţie, vor duce la căderea Poloniei, Franţei şi a unei părţi a Uniunii Sovietice în următorii ani. Din punct de vedere strategic, înfrângerea suferită i-a făcut pe japonezi să îşi mute privirile de la întinderile siberiene la coloniile bogate în materii prime ale puterilor europene angajate în războiul cu Germania. Dar pentru asta trebuia neutralizată o altă mare putere în Pacific. Aşa s-a ajuns la Pearl Harbor.

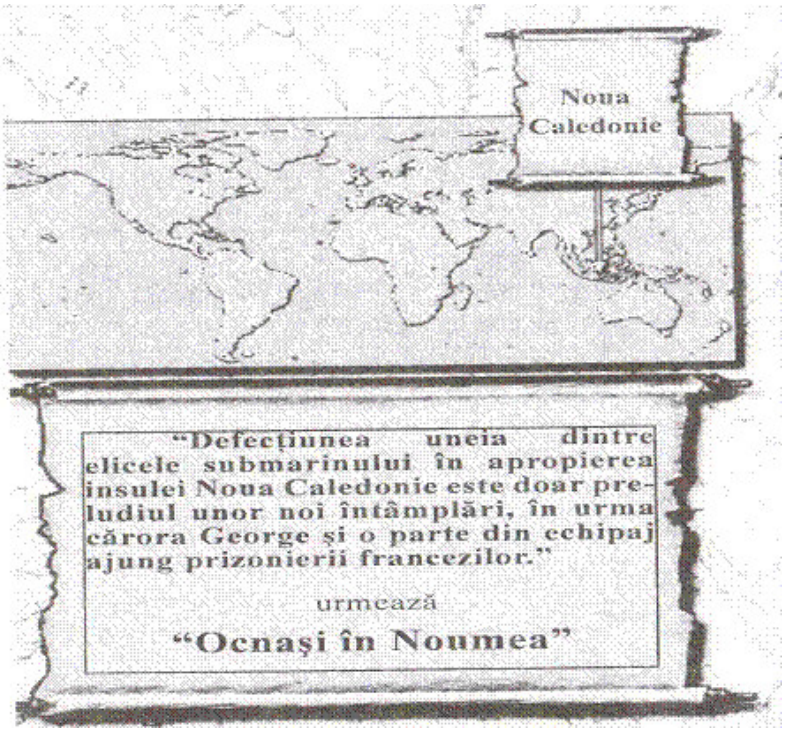

"Defecțiunea uneia dintre elicele submarinului în apropierea insulei Noua Caledonie este doar preludiul unor noi întâmplări, în urma cărora George și o parte din echipaj ajung prizonierii francezilor."

urmează

"Ocnași în Noumea"

In Numărul următor:

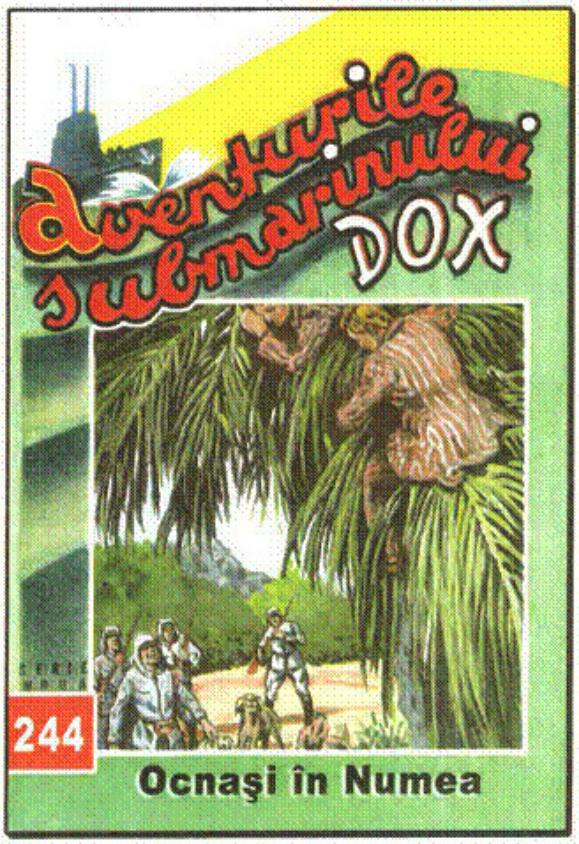

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro